

Brüsszel, 2024. október 30.
(OR. en)

14961/24

Intézményközi referenciaszám:
2022/0407(CNS)

FISC 206
ECOFIN 1201

FELJEGYZÉS

Küldi:	a Tanács Főtitkársága
Címzett:	a Tanács
Tárgy:	Tervezet – A Tanács irányelve a 2006/112/EK irányelvnek a digitális korhoz igazodó héaszabályok tekintetében történő módosításáról – Általános megközelítés

Mellékelten továbbítjuk a delegációknak a fent említett tanácsi irányelvtervezet szövegét annak érdekében, hogy a Tanács (Gazdasági és Pénzügyek) 2024. november 5-i ülésén megállapodás jöhessen létre az általános megközelítésről.

2022/0407 (CNS)

Tervezet

A TANÁCS IRÁNYELVE

a 2006/112/EK irányelvnek a digitális korhoz igazodó héaszabályok tekintetében történő módosításáról

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 113. cikkére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Parlament véleményére¹,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére²,

különleges jogalkotási eljárás keretében,

¹ HL C [...], [...], [...]. o.

² HL C [...], [...], [...]. o.

mivel:

- (1) A digitális gazdaság térnyerése jelentős hatással volt az uniós héarendszer működésére, mivel az nem felel meg az új digitális üzleti modelleknek, és nem teszi lehetővé a digitalizáció jóvoltából létrejött adatok teljes körű felhasználását. E fejlemények figyelembevétele érdekében módosítani kell a 2006/112/EK tanácsi irányelvet¹.
- (2) A héabevallási kötelezettségeket a platformgazdaság kihívásainak kezelése és a héaalanyként történő, Unión belüli többszöri nyilvántartásba vétel szükségességének csökkentése érdekében ki kell igazítani.
- (3) A becslések szerint 2020-ban az Unióban 93 milliárd EUR² volt a héabevétel-kiesés, amelynek jelentős részét a csalás, különösen az „eltűnő kereskedő” révén elkövetett, Közösségen belüli csalás³ teszi ki, amely a becslések szerint 40–60 milliárd EUR-ra⁴ rúg. Az Európa jövőjéről szóló konferencia zárójelentése szerint a polgárok a következőket szorgalmazzák: „Az adópolitikák harmonizálása és összehangolása az EU tagállamain belül az adócsalás és adókikerülés megelőzése érdekében”; „Az uniós tagállamok közötti együttműködés előmozdítása annak biztosítására, hogy az EU-ban valamennyi vállalat megfizesse az adókból rá háruló méltányos részt”. A „Héa a digitális korban” kezdeményezés összhangban van ezekkel a célokkal.

¹ A Tanács 2006/112/EK irányelve (2006. november 28.) a közös hozzáadottértékadó-rendszerről (HL L 347., 2006.12.11., 1. o.).

² A héabevétel-kiesés a héajogszabályok és kiegészítő szabályozás alapján várt héabevétel és a ténylegesen beszedett összeg közötti általános különbség:

https://ec.europa.eu/taxation_customs/business/vat/vat-gap_en

³ Europol: <https://www.europol.europa.eu/crime-areas-and-statistics/crime-areas/economic-crime/mtic-missing-trader-intra-community-fraud>

⁴ Európai Számvevőszék:

https://www.eca.europa.eu/Lists/ECADocuments/SR15_24/SR_VAT_FRAUD_HU.pdf

- (4) A határokon átnyúló ügyletekkel kapcsolatos adók beszedésének növelése és a tagállamok eltérő adatszolgáltatási rendszereinek alkalmazásából eredő jelenlegi széttagoltság megszüntetése érdekében szabályokat kell megállapítani az uniós digitális adatszolgáltatási követelményekre vonatkozóan. E szabályoknak biztosítaniuk kell az ügyletenkénti információszolgáltatást az adóhatóságok számára, hogy lehetővé tegyék az adatok egyeztetését, fokozzák az adóhatóságok ellenőrzési képességét, és elrettentő hatást gyakoroljanak meg nem felelés esetén, ugyanakkor csökkenteniük kell a különböző tagállamokban működő vállalkozások megfelelési költségeit, és fel kell számolniuk a belső piacon belüli akadályokat.
- (5) Annak érdekében, hogy az adatszolgáltatási folyamat automatizálása az adóalanyok és az adóhatóságok számára egyaránt könnyebb legyen, elektronikusan kell dokumentálni az adóhatóságoknak bejelentendő ügyleteket. Az elektronikus számlázás használatának kell a számlakiállítás alapértelmezett rendszerévé válnia. Mindazonáltal a tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy a belföldi értékesítések esetében más típusú számlákat is engedélyezzenek.
- (5a) Az interoperabilitás maximalizálása érdekében az elektronikus számláknak főszabály szerint meg kell felelniük az (EU) 2017/1870 bizottsági végrehajtási határozatban¹ – a 2014/55/EU irányelv 3. cikkének (1) bekezdésében foglalt, az elektronikus számla minimális adattartalmának szemantikai adatmodelljére vonatkozó európai szabvány kidolgozására irányuló kérésnek eleget téve – meghatározott európai szabványnak. A tagállamok azonban továbbra is engedélyezhetnek más szabványokat a belföldi értékesítések esetében.

¹ A Bizottság (EU) 2017/1870 végrehajtási határozata (2017. október 16.) az elektronikus számlázásra vonatkozó európai szabvány hivatkozási számának és a szintaxisok listájának a 2014/55/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv szerint történő közzétételéről (HL L 266., 2017.10.17., 19. o.).

- (5b) A számlázási szabályok megállapítása tekintetében illetékes tagállamoknak intézkedéseket kell hozniuk, amelyek magukban foglalhatnak például akkreditációs rendszereket annak biztosítására, hogy az adóalanyok által kiállított elektronikus számlák megfeleljenek az engedélyezett szabványok technikai szintaxisának és szemantikájának, és az említett szabvány által meghatározott valamennyi szükséges adatot tartalmazzák. Ezek az intézkedések akár a számla kiállítására kötelezett adóalanyok, akár harmadik fél szolgáltatók, akár mindkettő tekintetében meghozhatók. Az intézkedések alkalmazásáért azok címzettjei lesznek a felelősek. Ezen intézkedések azonban nem gátolhatják meg az adóalanyokat abban, hogy megválasszák a számlák kiállításának és az ügyfél részére történő elküldésének módját, azaz hogy ezt akár közvetlenül, akár harmadik felek közvetítésével vagy – amennyiben ilyen rendelkezésre áll – nyilvános platform segítségével tegyék meg.
- (5c) A digitális nemzeti adatszolgáltatási rendszerek hatékonyságát veszélyeztethetné az, ha az adóalanyok nem tennének eleget azon kötelezettségüknek, hogy az adatszolgáltatási kötelezettség alá tartozó ügyletek esetében elektronikus számlát állítsanak ki. Tekintettel az ügyletek és a gazdasági információcserék digitalizálódására és ezen irányelvnek a hÉa digitalizálásával kapcsolatos – többek között a csalással szembeni hatékonyabb fellépés biztosítására irányuló – célkitűzéseire, lehetővé kell tenni a tagállamok számára annak előírását, hogy a fizetendő vagy megfizetett hÉa levonására vagy visszaigénylésére való jogosultság érdemi feltétele a hÉairányelvben megállapított kötelező normáknak megfelelően kiállított elektronikus számla megléte.

- (6) Az elektronikus számla fogalom meghatározását össze kell hangolni a 2014/55/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvben¹ használt fogalom meghatározással, hogy a héabevallás terén megvalósítható legyen az egységesítés. Ennek eredményeként az elektronikus számla fogalom meghatározása kizárólag azon elektronikus számlákra terjed majd ki, amelyek kiállítására, továbbítására és feldolgozására az automatizált, elektronikus feldolgozásukat lehetővé tevő, strukturált elektronikus formátumban fog sor kerülni. A strukturált formátum használatára vonatkozó kötelezettségnek legalább a szolgáltatandó adatokra ki kell terjednie. Tehát a strukturált formátumban beágyazott adatokat és a strukturálatlan, ember által olvasható formátumban beágyazott adatokat ötvöző hibrid számláknak is e fogalom meghatározás alá kell tartozniuk, amennyiben ezek a számlák az összes szolgáltatandó adatot strukturált formátumban tartalmazzák.
- (7) A héabevallási rendszer hatékony megvalósításához elengedhetetlen, hogy az információk késedelem nélkül eljussanak az adóhatósághoz. Ezért a határon átnyúló ügyletek esetében a számlakiállítás határidejét az adóztatandó tényállás bekövetkezésétől számított 10 napban kell meghatározni.
- (8) Az elektronikus számlának meg kell könnyítenie az ellenőrzéshez szükséges adatok adóhatóság felé történő automatikus továbbítását. E célból az elektronikus számlán strukturált formátumban kell feltüntetni az összes olyan adatot, amelyet a digitális adatszolgáltatási követelmények értelmében továbbítani kell az adóhatóságnak.

¹ Az Európai Parlament és a Tanács 2014/55/EU irányelve (2014. április 16.) az elektronikus számlázás közbeszerzésben történő alkalmazásáról (HL L 133., 2014.5.6., 1. o.).

- (9) Az elektronikus számla mint az ügyletek héaszempontú dokumentálásának alapértelmezett módszere nem lenne alkalmazható, ha az elektronikus számla használata továbbra is a számlabefogadó beleegyezésétől függne, különösen a vállalkozások közötti kontextusban. Ezért az adóalanyok és nem adóalany jogi személyek részére kiállított számlák esetében az európai szabványnak megfelelő elektronikus számlák kibocsátásához a továbbiakban nem kell ilyen beleegyezést előírni, kivéve, ha egy tagállam élt azzal a lehetőséggel, hogy lehetővé tegye a papíralapú számlákat vagy az elektronikus számláktól eltérő elektronikus formátumú számlákat. Azokban az esetekben, amikor egy tagállam engedélyezi más szabványok alkalmazását a területén történő termékértékesítésre vagy szolgáltatásnyújtásra vonatkozóan, az adott tagállam dönthet úgy, hogy az ezen szabványoknak megfelelően kiállított számlák számlabefogadó általi elfogadása nem szükséges. Amennyiben más személyek részére elektronikus számlákat állítanak ki, azok elfogadása továbbra is a számlabefogadótól függhet.
- (10) A Bizottság eleget tett azon kötelezettségének, hogy a 2006/112/EK irányelv 237. cikkében előírtaknak megfelelően jelentést nyújtson be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a 2013. január 1-jétől alkalmazandó számlázási szabályok hatásáról és különösen arról, hogy azok milyen mértékben eredményezték ténylegesen a vállalkozásokra nehezedő adminisztratív terhek csökkenését. Mivel e kötelezettségnek már eleget tett, azt törölni kell az említett irányelvből.
- (11) A Közösségen belüli ügyletek bejelentésére szolgáló összesítő nyilatkozatok benyújtására vonatkozó kötelezettséget törölni kell, mivel ezek az ügyletek a határokon átnyúló termékértékesítésekre és szolgáltatásnyújtásokra vonatkozó digitális adatszolgáltatási követelmények hatálya alá tartoznak, ám azok gyorsabb adatszolgáltatást és részletesebb információkat biztosítanak.
- (12) Annak érdekében, hogy az adóalanyok számára megkönnyítsék a számlaadatok adóhatóságok felé történő továbbítását, a tagállamoknak az adóalanyok rendelkezésére kell bocsátaniuk az ilyen adattovábbításhoz szükséges eszközöket, amelyek lehetővé teszik, hogy az adatokat közvetlenül az adóalany vagy az adóalany nevében eljáró harmadik fél küldje el, illetve azokat – amennyiben ilyen rendelkezésre áll – nyilvános portál segítségével továbbítsák.

- (13) Jóllehet a határokon átnyúló termékértékesítésekre és szolgáltatásnyújtásokra vonatkozó digitális adatszolgáltatási követelmények következtében az összesítő nyilatkozatok keretében továbbítottakhoz hasonló információkat kell továbbítani, az adóalanyoktól további adatok – többek között banki adatok – szolgáltatását kell kérni, hogy az adóhatóságok ne csak a termékeket, hanem a tőkemozgást is nyomon tudják követni.
- (14) Kerülni kell, hogy a különböző tagállamokban működő adóalanyokra szükségtelen adminisztratív terhek háruljanak. Ezért ezen adóalanyok számára lehetővé kell tenni, hogy az európai szabvány alkalmazásával bocsássák adóhatóságaik rendelkezésére a szükséges információkat. A tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy olyan további adatszolgáltatási formátumokat írjanak elő, amelyeknek egyes adóalanyok könnyebben meg tudnak felelni.
- (15) A határokon átnyúló termékértékesítésekre és szolgáltatásnyújtásokra vonatkozó adatszolgáltatás szükséges harmonizációjának megvalósítása érdekében a szolgáltatandó információknak minden tagállamban meg kell egyezniük, anélkül, hogy a tagállamok további adatokat kérhetnének.
- (16) Az adóhatóságoknak az adatszolgáltatási kötelezettség hatálya alá tartozó valamennyi ügyletről meg kell kapniuk a szükséges adatokat. E célkitűzés biztosítása érdekében célszerűnek tűnik megkövetelni a beszerzőktől, illetve a szolgáltatások igénybevevőitől az ügyletek bejelentését. Ez lehetővé tenné ezen adatok és az értékesítő által szolgáltatott adatok összevetését, és információval szolgálna abban az esetben, ha az értékesítő nem tett eleget az adatszolgáltatási kötelezettségének. Lehetséges azonban, hogy a tagállamok által a számlák kiállításával és az adatszolgáltatással kapcsolatban elfogadott intézkedések elegendő garanciát nyújtanak arra, hogy az értékesítő az adatokat minden számla kiállításakor az adóhatóság rendelkezésére bocsátja. E körülmények fennállása esetén a tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy ne alkalmazzák ezt a szabályt, mentesítve a termék beszerzőjét és a szolgáltatás igénybevevőjét az ezen ügyletekre vonatkozó adatszolgáltatási kötelezettség alól.

- (17) Több tagállam is eltérő adatszolgáltatási követelményeket vezetett be a területén belüli ügyletek tekintetében, ami jelentős adminisztratív terhet ró a különböző tagállamokban működő adóalanyokra, mivel az említett követelményeknek való megfelelés érdekében ki kell igazítaniuk számviteli rendszerüket. Az ilyen eltérésekből eredő költségek elkerülése érdekében a tagállamok által a területükön ellenérték fejében végzett, adóalanyok közötti termékértékesítésekkel és szolgáltatásnyújtásokkal kapcsolatos adatszolgáltatás céljából bevezetett rendszereknek meg kell felelniük a határokon átnyúló termékértékesítések és szolgáltatásnyújtások tekintetében bevezetett rendszer jellemzőinek. A tagállamoknak rendelkezniük kell az adattovábbításhoz szükséges elektronikus eszközökről, és a határokon átnyúló termékértékesítésekhez és szolgáltatásnyújtásokhoz hasonlóan lehetővé kell tenni az adóalany számára, hogy az adatokat az (EU) 2017/1870 végrehajtási határozatban meghatározott európai szabványnak megfelelően nyújtsa be, bár az érintett tagállam további szabványokat is biztosíthat az adattovábbításhoz. Lehetővé kell tenni, hogy az adatokat vagy az adóalany közvetlenül vagy az adóalany nevében eljáró harmadik fél küldje el, illetve azokat – amennyiben ilyen rendelkezésre áll – nyilvános portál segítségével továbbítsák.

- (18) A tagállamok nem kötelezhetők arra, hogy valós idejű, ügylet alapú digitális adatszolgáltatási követelményt vezessenek be a területükön ellenérték fejében teljesített, a határokon átnyúló termékértékesítésekre és szolgáltatásnyújtásokra vonatkozó adatszolgáltatási követelmények hatálya alá tartozóktól eltérő termékértékesítésekre és szolgáltatásnyújtásokra vonatkozóan. Ha azonban a jövőben ilyen követelményt vezetnek be, akkor azt a valamely tagállam területén adóalanyok közötti, termékek és szolgáltatások vélelmezett használatára, termékértékesítésekre és szolgáltatásnyújtásokra vonatkozó digitális adatszolgáltatási követelményekről szóló új szabályokkal összhangban kell megtenniük, hozzáigazítva azt a határokon átnyúló termékértékesítésekre és szolgáltatásnyújtásokra vonatkozó digitális adatszolgáltatási követelményekhez. Azoknak a tagállamoknak, amelyek már rendelkeznek az ilyen ügyletekre vonatkozó adatszolgáltatási rendszerrel, e rendszereket ki kell igazítaniuk annak biztosítása érdekében, hogy az adatszolgáltatás a valamely tagállam területén adóalanyok közötti, termékek és szolgáltatások vélelmezett használatára, termékértékesítésekre és szolgáltatásnyújtásokra vonatkozó digitális adatszolgáltatási követelményekkel összhangban történjen.
- (19) A digitális adatszolgáltatási követelmények hatékonyságának értékelése érdekében a Bizottságnak értékelő jelentést kell készítenie, amelyben megvizsgálja, hogy az elektronikus számlázás, továbbá az Unión belüli, illetve a belföldi digitális adatszolgáltatási követelmények milyen hatást gyakorolnak a héabeszedés hatékonyságára és a héabevétel-kiesés csökkentésére, valamint az adóalanyok és az adóhatóságok végrehajtási és megfelelési költségeire, annak ellenőrzése érdekében, hogy a rendszer elérte-e a célkitűzéseit, vagy további kiigazításokra szorul-e.
- (20) A tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy a héa pontos beszédésének biztosítása és az adócsalás megakadályozása érdekében továbbra is alkalmazhassanak egyéb intézkedéseket. Nem írhatnak elő azonban további általános ügylet alapú adatszolgáltatási kötelezettségeket a digitális adatszolgáltatási követelmények hatálya alá tartozó ügyletekre, kivéve, ha ez héabevallás elkészítése és benyújtása, illetve ellenőrzés céljából nemzeti szinten elő van írva. Ez azt jelenti, hogy a tagállamok – az irányelvben előírt valós idejű adatszolgáltatási kötelezettségekkel együtt – továbbra is használhatják például a szabványos adóellenőrzési állomány (SAF-T) rendszerén alapuló nemzeti adatszolgáltatási eszközeiket, valamint az olyan adatszolgáltatási kötelezettségeket, amelyek nem számítanak általánosnak, mint például a pénztárgépek. Ezenkívül a tagállamok lehetőségei nincsenek korlátozva a tekintetben, hogy az ellenőrzések alkalmával információkat kérjenek az adóalanyoktól, mivel ilyen információkat csak a tagállam kérésére kell szolgáltatni, és az nem az adóalanyok aktív adatszolgáltatásának eredménye.

- (20a) A héabeszedés egyszerűsítése vagy az adókijátszás vagy az adókikerülés bizonyos formáinak megelőzése érdekében, ahol ez szükséges volt, a 395. cikken alapuló előzetes engedély alapján több tagállam belföldi valós idejű, ügyletalapú digitális adatszolgáltatási kötelezettséget vezetett be. Ezek a tagállamok és a területükön letelepedett adóalanyok a közelmúltban jelentős beruházásokat hajtottak végre e rendszerek működésének és e célkitűzések elérésének biztosítása érdekében. Ennek fényében ezeknek a tagállamoknak kivételesen csak 2035-re kell kiigazítaniuk a rendszereiket annak biztosítása érdekében, hogy az adatszolgáltatás a területükön adóalanyok közötti, termékek és szolgáltatások vélelmezett használatára, termékértékesítésekre és szolgáltatásnyújtásokra vonatkozó digitális adatszolgáltatási követelményekkel összhangban történjen, kivéve azt az esetet, ha a Bizottság értékelő jelentése hiányosságokat tár fel a határokon átnyúló digitális adatszolgáltatási rendszer működésében, ami szükség esetén a nemzeti adatszolgáltatási rendszerük kiigazítására vonatkozó határidő további meghosszabbításához vezethet.
- (21) A platformgazdaság felvetett bizonyos nehézségeket a héaszabályok alkalmazásával kapcsolatban, különösen a szolgáltatásnyújtó adóalanyiségének megállapítása, valamint a kis- és középvállalkozások (kkv-k) és más vállalkozások közötti egyenlő versenyfeltételek tekintetében.
- (22) A platformgazdaság az online platformokon keresztül, héafizetést elkerülő értékesítések és a hagyományos gazdaságbeli, héaköteles értékesítések közötti verseny indokolatlan torzulásához vezetett. A torzulás az e-kereskedelem mögött álló platformgazdaság két legnagyobb ágazatában, nevezetesen a rövid távú szálláshely-szolgáltatási és a közúti személyszállítási ágazatban a legerőteljesebb. El kell azonban ismerni, hogy ez az egyenlőtlenség egyes tagállamokban szembetűnőbb lehet, mint másutt.
- (23) A rövid távú szálláshely-szolgáltatási és a közúti személyszállítási ágazaton belüli versenytorzulás kezelése érdekében szabályokat kell alkotni a platformok héa beszédésében betöltött szerepének a megváltoztatása céljából („vélelmezett értékesítő”-vé, illetve „vélelmezett szolgáltató”-vá válnak). E vélelmezett értékesítői, illetve szolgáltatói modell keretében – amely jogi fikció, és a héára vonatkozó jogszabályokon kívül eső szabályokra semmilyen hatással nem bír – a platformokat kötelezni kell a héa felszámítására, amennyiben azt az elsődleges értékesítők nem számítják fel, például azért, mert nem adóalanyok vagy a kisvállalkozásokra vonatkozó különös szabályozás alkalmazásának lehetőségét igénybe vevő adóalanyok.

- (23a) A héasemlegesség megőrzése érdekében a platformokat nem célszerű „vélelmezett értékesítő”-ként, illetve „vélelmezett szolgáltató”-ként kezelni, és ennek megfelelően nem indokolt felszámítaniuk a héát, amennyiben az elsődleges értékesítők megadják héaazonosító számukat, és úgy nyilatkoznak, hogy az egyébként a „vélelmezett értékesítő, illetve szolgáltató” által felszámítandó héát ők fogják felszámítani.
- (24) Mindazonáltal helyénvaló biztosítani a tagállamok számára a lehetőséget, hogy – amennyiben úgy ítélik meg, hogy területükön nem áll fenn ilyen versenytorzulás – a kisvállalkozásokra vonatkozó különös szabályozás lehetőségét a területükön belül igénybe vevő azon adóalanyokat, amelyek egyébként szisztematikusan a „vélelmezett értékesítő, illetve szolgáltató” szabály hatálya alá esnének, kizárják e szabály hatálya alól. A tagállamok meghatározhatják az e lehetőség gyakorlására vonatkozó feltételeket. E lehetőség gyakorlása esetén a tagállamoknak azt tudniuk kell olyan módon alkalmazni, amely nem ró semmilyen további indokolatlan adminisztratív terhet a rövid távú szálláshely-szolgáltatásokat vagy közúti személyszállítási szolgáltatásokat nyújtó személyre vagy az ilyen szolgáltatásnyújtást elősegítő adóalanyra. E tekintetben nem tekinthető aránytalannak az annak megállapításához szükséges információk bekérése, hogy az elsődleges értékesítő, illetve szolgáltató igénybe veszi-e a kisvállalkozásokra vonatkozó különös szabályozást. Ha azonban egy tagállam él ezzel a lehetőséggel, ez nem érinti a platformok azt illető általános felelősségét, hogy megfeleljenek a vélelmezett értékesítő, illetve szolgáltató szabályainak.
- (25) Annak érdekében, hogy a különböző nemzeti héarendszerek között biztosított legyen egy minimális szintű összhang a rövid távú szálláshely-szolgáltatások nyújtásának a kezelése tekintetében, e szolgáltatástípus úgy tekintendő, mint amely a szállodaiparához hasonló funkciót tölt be, feltéve hogy megszakítás nélkül, egyazon személynek és legfeljebb 30 éjszakára nyújtják. Az ágazaton belül létező különböző nemzeti sajátosságokhoz való alkalmazkodás érdekében azonban lehetővé kell tenni a tagállamok számára, hogy a rövid távú szálláshely-szolgáltatásra vonatkozóan saját nemzeti jogukkal összhangban előírjanak bizonyos kritériumokat, feltételeket és korlátozásokat.
- (25a) A tagállamok egymástól eltérően értelmezik a platformok által a nem adóalanyok számára nyújtott, értékesítést elősegítő szolgáltatás teljesítési helyét. Ezt a szabályt ezért tisztázni kell, és közös kritériumról kell rendelkezni.
- (26) Annak elkerülése érdekében, hogy a platformokat az olyan ügyletek vonatkozásában, amelyek esetében „vélelmezett értékesítő”-nek, illetve „vélelmezett szolgáltató”-nak minősülnek, az utazási irodákra vonatkozó különös szabályozás alá vonják, egyértelművé kell tenni, hogy ezen ügyletek nem tartoznak az említett különös szabályozás hatálya alá. Hasonlóképpen biztosítani kell, hogy az utazási irodákat ne vonják a „vélelmezett értékesítő, illetve szolgáltató” szabályának hatálya alá.

- (27) Ez a javaslat nem érinti azokat a szabályokat, amelyeket egyéb uniós jogi aktusok írnak elő, különösen a digitális szolgáltatások egységes piacáról és a 2000/31/EK irányelv módosításáról szóló, 2022. október 19-i (EU) 2022/2065 európai parlamenti és tanácsi rendelet (digitális szolgáltatásokról szóló rendelet)¹, amely az online platformok általi szolgáltatásnyújtás egyéb szempontjait, például az olyan online platformokat üzemeltető szolgáltatókra alkalmazandó kötelezettségeket szabályozza, amelyek távollevők közötti szerződések létrejöttét teszik lehetővé a fogyasztók és a kereskedők között.
- (28) Az (EU) 2017/2455² és az (EU) 2019/1995 tanácsi irányelv³ módosította a 2006/112/EK irányelvet a vállalkozások és a fogyasztók közötti, határokon átnyúló e-kereskedelmi tevékenység Unión belüli adóztatására vonatkozó héaszabályok tekintetében. E módosító irányelvek csökkentették a versenytorzulásokat, javították az igazgatási együttműködést és számos egyszerűsítést vezettek be. Noha az említett irányelvek által bevezetett, 2021. július 1-jétől alkalmazandó módosítások jórészt sikeresek voltak, megállapítást nyert, hogy szükség van bizonyos javításokra.

¹ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2022/2065 rendelete (2022. október 19.) a digitális szolgáltatások egységes piacáról és a 2000/31/EK irányelv módosításáról (digitális szolgáltatásokról szóló rendelet) (HL L 277., 2022.10.27., 1. o.).

² A Tanács (EU) 2017/2455 irányelve (2017. december 5.) a 2006/112/EK irányelvnek és a 2009/132/EK irányelvnek a szolgáltatásnyújtásra és a termékek távértékesítésére vonatkozó bizonyos hozzáadottértékadó-kötelezettségek tekintetében történő módosításáról (HL L 348., 2017.12.29., 7. o.).

³ A Tanács (EU) 2019/1995 irányelve (2019. november 21.) a 2006/112/EK irányelvnek a termékek távértékesítésére és bizonyos belföldi termékértékesítésekre vonatkozó rendelkezések tekintetében történő módosításáról.

(29) E célból pontosítani kell néhány meglévő szabályt. Ezek egyike a 2006/112/EK irányelv 59c. cikkében meghatározott 10 000 EUR összegű, naptári év alapú értékhatár kiszámítására vonatkozó szabály, amely értékhatár alatt a távközlési, rádió- és televízióműsor-, valamint elektronikus szolgáltatások csak egy tagállamban letelepedett, uniós székhelyű értékesítő általi nyújtása, illetve a termékek ilyen értékesítő általi, Közösségen belüli távértékesítése héaköteles maradhat abban a tagállamban, ahol a távközlési, rádió- és televízióműsor-, valamint elektronikus szolgáltatásokat nyújtó adóalany letelepedett, illetve ahol a termékek a feladásuk vagy fuvarozásuk megkezdésekor található. A 2006/112/EK irányelv 59c. cikkét módosítani kell annak biztosítása érdekében, hogy a 10 000 EUR összegű értékhatár kiszámításakor csak a Közösségen belüli olyan távértékesítéseket vegyék figyelembe, amelyeket az adóalany székhelye szerinti tagállamból teljesítenek, a más tagállamban található termékkészletből történő távértékesítést azonban ne. Szükség van továbbá bizonyos további kisebb módosításokra is egyes gyakorlati szempontoknak – például a honlapcím megadásának – a tisztázása érdekében.

(30) A 2006/112/EK irányelvet annak egyértelművé tétele érdekében is módosítani kell, hogy nemcsak az Unióban letelepedett vevőknek nyújtott szolgáltatások tartoznak a Közösségben nem letelepedett adóalanyok által nyújtott szolgáltatásokra vonatkozó különös szabályozás (az ún. nem uniós szabályozás) hatálya alá, hanem az Unión kívül letelepedett adóalanyok által az Unión belül nyújtott valamennyi fogyasztói szolgáltatás is. A héamértékekre vonatkozó új szabályok (EU) 2022/542 tanácsi irányelvvel¹ történő bevezetését követően, valamint annak érdekében, hogy azok a 2006/112/EK irányelv 151. cikke szerinti – többek között a diplomáciai és konzuli kapcsolatok keretében, valamint a bizonyos nemzetközi szervezetek számára teljesített termékértékesítésekkel és szolgáltatásnyújtásokkal kapcsolatos – mentességekre is kiterjedjenek, a 2006/112/EK irányelv XII. címének 6. fejezete szerinti egyablakos rendszereket is ki kell szélesíteni annak biztosítása révén, hogy a nulla százalékos adókulcs alá tartozó és a héamentes, héalevonási jog hatálya alá tartozó értékesítések is az említett szabályozások hatálya alá tartozzanak. Ezenkívül a 2006/112/EK irányelvet módosítani kell annak pontosítása érdekében, hogy milyen határidőn belül módosíthatja a különös szabályozást igénybe vevő adóalany a vonatkozó héabevallásokat a három meglévő egyszerűsítő szabályozás – a nem uniós egyablakos rendszer, az uniós egyablakos rendszer és az egyablakos importügyműködési rendszer – keretében. E pontosítás lehetővé teszi az e rendszerekbe bejelentkezett adóalanyok számára, hogy a vonatkozó héabevallásokat azok benyújtásának határidejéig helyesbítsék. Pontosítani kell továbbá, hogy a korábbi héabevallások korrekciójára csak az azokat követő adómegállapítási időszakokban van lehetőség. Végezetül, az uniós és a nem uniós egyablakos rendszerre vonatkozó egyszerűsítő szabályozások szerinti értékesítések tekintetében egyértelműen meg kell határozni az adóztatandó tényállás időpontját, hogy elkerülhető legyen a szabályok tagállamonként eltérő alkalmazása.

¹ A Tanács (EU) 2022/542 irányelve (2022. április 5.) a 2006/112/EK és az (EU) 2020/285 irányelvnek a hozzáadottértékadó-mértékek tekintetében történő módosításáról (HL L 107., 2022.4.6., 1. o.).

- (31) A héaazonosító szám használata általában minden olyan tagállamban kötelező, ahol héaköteles ügyletekre kerül sor. Az olyan esetek csökkentése érdekében azonban, amikor többszöri héaalanykénti nyilvántartásba vételre van szükség, az (EU) 2017/2455 irányelv több olyan intézkedéssel is kiegészítette a 2006/112/EK irányelvet, amelyek célja a héaalanyként történő többszöri nyilvántartásba vétel szükségességének minimalizálása. A héaalanyként történő többszöri nyilvántartásba vétel szükségességének további csökkentése érdekében több olyan kiterjesztési intézkedés is meghatározásra került, amely a héaalanyként történő egységes uniós nyilvántartásba vétel célkitűzését támogatja. E kiterjesztési intézkedéseket ezért szabályok formájában rögzíteni kell.
- (32) Egyéb intézkedések mellett az (EU) 2017/2455 irányelv kiterjesztette a szűkített egyablakos rendszer hatályát; így az szélesebb körű egyablakos ügyintézési rendszerré vált, amely kiterjed a nem adóalanyok részére az Unióban nyújtott összes, határokon átnyúló szolgáltatásra és a Közösségen belüli összes távértékesítésre. Kivételesen az olyan elektronikus felületek, például piacterek és platformok, amelyek bizonyos Unión belüli termékértékesítések tekintetében vélelmezett értékesítővé válnak, az uniós egyablakos rendszer keretében is bevallhatnak bizonyos belföldi termékértékesítéseket. A héaalanyként történő egységes uniós nyilvántartásba vétel célkitűzésének támogatása érdekében az uniós egyablakos rendszerre vonatkozó szabályozás hatályát más termékértékesítésekre is ki kell terjeszteni, beleértve az olyan adóalanyok által az Unióban teljesített belföldi fogyasztói termékértékesítéseket is, akik nem a fogyasztás helye szerinti tagállamban letelepedett adóalanyok, biztosítva, hogy a vállalkozásoknak ne kelljen héaalanyként nyilvántartásba vetetniük magukat minden olyan tagállamban, ahol a fogyasztók részére ilyen termékértékesítéseket teljesítenek.

(33) A héát rendszerint a termékértékesítő vagy a szolgáltatásnyújtó számítja fel és számolja el. Bizonyos körülmények között azonban a tagállamok előírhatják, hogy – fordított adózás keretében – nem az értékesítő, hanem a termékértékesítés vagy szolgáltatásnyújtás kedvezményezettje köteles elszámolni a fizetendő héát. A héaalanyként történő egységes uniós nyilvántartásba vétel célkitűzésének további támogatása érdekében szabályokat kell megállapítani a fordított adózás olyan helyzetekben történő kötelező alkalmazására vonatkozóan, amikor az értékesítő nem abban a tagállamban telepedett le héaalanyként, illetve rendelkezik héaazonosító számmal, amelyben héafizetési kötelezettség áll fenn. Ezen értékesítőknek, amennyiben olyan személy részére értékesítenek termékeket vagy nyújtanak szolgáltatásokat, aki abban a tagállamban rendelkezik héaazonosító számmal, ahol a termékértékesítés vagy a szolgáltatásnyújtás héaköteles, fordított adózást kell alkalmazniuk. Ellenőrzési célból az ilyen értékesítéseket fel kell tüntetni az összesítő nyilatkozatban. A kötelező alkalmazás mellett a tagállamok az ügyfeleknek termékeket értékesítő vagy szolgáltatásokat nyújtó, héaalanyként nem a területükön letelepedett kereskedők általi értékesítésekre is előírhatják a fordított adózást, az ügyfél státuszától függetlenül. Azok az értékesítések azonban, amelyekre a 2006/112/EK irányelv XII. címének 4. fejezetében megállapított, különbözet szerinti szabályozás alkalmazandó, nem tartoznak a fordított adózás hatálya alá.

(34) [törölve]

(35) [törölve]

(36) Az (EU) 2017/2455 irányelv kiegészítette a 2006/112/EK irányelvet egy olyan konkrét egyszerűsítéssel – az egyablakos importügyintézési rendszerrel –, amelynek az volt a célja, hogy csökkentse az egyes kis értékű termékek uniós fogyasztók részére történő behozatalához kapcsolódó, héaszabályoknak való megfeleléssel járó terheket. Annak érdekében, hogy biztosítottak legyenek a 2006/112/EK irányelv végrehajtásának egységes feltételei, a Bizottságra végrehajtási hatásköröket kell ruházni, hogy jobban biztosítani lehessen az egyablakos importügyintézési rendszer keretében a héaazonosító számok helyes használatát és ellenőrzési folyamatát az említett irányelvben előírt mentesség alkalmazása tekintetében. E felhatalmazásnak lehetővé kell tennie a Bizottság számára, hogy végrehajtási jogi aktust fogadjon el az adókijátszás vagy az adókikerülés bizonyos formáinak megelőzésére szolgáló különös intézkedések bevezetése céljából. E különös intézkedések közé tartozik többek között az is, hogy az egyedi küldeményazonosítót összekapcsolják az egyablakos importügyintézési rendszerben használt héaazonosító számmal. Az említett hatásköröket a 182/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet¹ 5. cikkében említett vizsgálóbizottsági eljárással összhangban kell gyakorolni, melynek alkalmazása céljából a bizottság a 904/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet² 58. cikkével létrehozott bizottság.

¹ Az Európai Parlament és a Tanács 182/2011/EU rendelete (2011. február 16.) a Bizottság végrehajtási hatásköreinek gyakorlására vonatkozó tagállami ellenőrzési mechanizmusok szabályainak és általános elveinek megállapításáról (HL L 55., 2011.2.28., 13. o.).

² A Tanács 904/2010/EU rendelete (2010. október 7.) a hozzáadottérték-adó területén történő közigazgatási együttműködésről és csalás elleni küzdelemről (HL L 268., 2010.10.12., 1. o.).

- (37) Az értékesítő héaalanyként történő nyilvántartásba vételére van szükség abban az esetben, ha az adott értékesítő nem rendelkezik héaazonosító számmal abban a tagállamban, ahol héafizetési kötelezettség áll fenn. Különösen, a héaalany saját termékeinek egy másik tagállamba – többek között az e-kereskedelemmel kapcsolatos tevékenysége céljából – történő továbbítása esetén szükség van arra, hogy az adóalanyt nyilvántartásba vegyék a terméktovábbítás kiindulási és érkezési helye szerinti tagállamban. A héaalanyként történő egységes uniós nyilvántartásba vétel célkitűzésével összhangban tovább kell csökkenteni azokat az eseteket, amikor többszöri héaalanykénti nyilvántartásba vételre van szükség, mégpedig az egyablakos ügyintézési rendszerek keretén belül egy olyan új szabályozás alkalmazásának az előírása révén, amelynek célja kifejezetten a bizonyos sajáttermék-továbbításokhoz kapcsolódó héamegfelelési kötelezettségek egyszerűsítése. Amennyiben továbbá egy adóalany sajáttermék-továbbítást hajt végre valamely más adóalany nevében, és a továbbításra nem utóbbi kifejezett kérésére kerül sor, akkor előbbi köteles a továbbításra vonatkozóan közölni bizonyos információkat a termékek tulajdonosával.
- (38) A 2006/112/EK irányelv bizonyos előírt feltételek teljesülése esetén egyszerűsített héaszempontú kezeléssel rendelkezik a vevői készletre vonatkozó megállapodások keretében továbbított termékek esetében. Mivel a saját termékek továbbítására alkalmazandó, egyablakos ügyintézési rendszerre vonatkozó egyszerűsítő szabályozás átfogó, és kiterjed a jelenleg az említett irányelv 17a. cikke szerinti vevői készletre vonatkozó megállapodások hatálya alá tartozó termékek határokon átnyúló szállítására is, e megállapodásokat fokozatosan ki kell vezetni, és e célból a 2006/112/EK irányelvet ki kell egészíteni egy, a vevői készletre vonatkozó rendelkezések teljes törlését megelőző végső határidővel. Ezért végső határidőként 2028. június 30-át kell meghatározni, amely után már nem lehet új, vevői készletre vonatkozó megállapodásokat kötni. A 2028. június 30-án vagy azt megelőzően induló, vevői készletre vonatkozó megállapodásokra továbbra is alkalmazandók a vonatkozó feltételek, beleértve az ilyen termékek tulajdonjogának a tervezett vevőre történő átruházására vonatkozó 12 hónapos határidőt is. Ezen új végső határidő beillesztésével párhuzamosan a vevői készletre vonatkozó megállapodásokkal kapcsolatos rendelkezéseket egy új bekezdéssel kell kiegészíteni annak biztosítása érdekében, hogy e megállapodások 2029. június 30-án hatályukat veszítsék, mivel ezen időpont után már nem lesz rájuk szükség.

- (38a) Tekintettel arra, hogy a tagállamok gyakorlata eltérő az adóalanyként való azonosítás tekintetében, az új szabályra való zökkenőmentes átállás biztosítása érdekében helyénvaló hosszabb határidőt előírni a vélelmezett értékesítőkre, illetve szolgáltatókra vonatkozó szabály alkalmazásának megkezdésére vonatkozóan.
- (39) [törölve]
- (40) A tagállamoknak és a Bizottságnak a magyarázó dokumentumokról szóló, 2011. szeptember 28-i együttes politikai nyilatkozatával¹ összhangban a tagállamok vállalták, hogy az átültető intézkedéseikről szóló értesítéshez indokolt esetben egy vagy több olyan dokumentumot mellékelnek, amely megmagyarázza az irányelv elemei és az azt átültető nemzeti jogi eszközök megfelelő részei közötti kapcsolatot. Ezen irányelv tekintetében a jogalkotó úgy ítéli meg, hogy ilyen dokumentumok átadása indokolt.
- (41) Mivel ezen irányelv céljait – nevezetesen a héarendszer digitális korba való átvezetését – a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, e célkitűzések viszont uniós szinten jobban megvalósíthatók amiatt, hogy harmonizálni kell a digitális adatszolgáltatási követelményeket és ösztönözni kell azok használatát, javítani kell a platformok héaszempontú kezelését, valamint csökkenteni kell azon esetek számát, amikor a vállalkozásoknak más tagállamokban is nyilvántartásba kell vetetniük magukat, az Unió intézkedéseket hozhat a szubszidiaritásnak az Európai Unióról szóló szerződés 5. cikkében foglalt elvével összhangban. Az arányosságnak az említett cikkben foglalt elvével összhangban ez az irányelv nem lépi túl az e célok eléréséhez szükséges mértéket.
- (42) A 2006/112/EK irányelvet ezért ennek megfelelően módosítani kell,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

0. cikk

A 2006/112/EK irányelv ezen irányelv hatálybalépésével hatályba lépő módosításai

A 2006/112/EK irányelv a következőképpen módosul:

¹ HL C 369., 2011.12.17., 14. o.

0. A 143. cikk a következő bekezdéssel egészül ki:

„(1a) Az (1) bekezdés ca) pontjában foglalt mentesség alkalmazásához kapcsolódóan a Bizottság végrehajtási jogi aktust fogad el az adókijátszás, illetve az adókikerülés bizonyos formáinak megelőzésére szolgáló különös intézkedések bevezetése céljából, ideértve többek között az egyedi küldeményazonosító összekapcsolását a 369q cikkben említett, megfelelő héaazonosító számmal.

E végrehajtási jogi aktust a 182/2011/EU rendelet 5. cikkében említett vizsgálóbizottsági eljárásnak megfelelően kell elfogadni, és az e célból eljáró bizottság a 904/2010/EU rendelet 58. cikkével létrehozott bizottság lesz.”

1. A 218. cikk a következő bekezdéssel egészül ki:

„(2) Az (1) bekezdéstől eltérve, a tagállamok az adott esetben maguk által meghatározott feltételekkel összhangban előírhatják a területükön letelepedett adóalanyok számára, hogy elektronikus számlát állítsanak ki a területükön teljesített termékértékesítésekről és szolgáltatásnyújtásokról, a 262. cikkben említettek kivételével.”

2. A 232. cikk a következő bekezdéssel egészül ki:

(2) Az (1) bekezdéstől eltérve, a 218. cikk (2) bekezdésében említett lehetőséggel élő tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy a területükön letelepedett adóalanyok által kiállított elektronikus számlák használata nem függ a területükön letelepedett számlabefogadó általi elfogadástól.”

1. cikk

A 2006/112/EK irányelv 2027. január 1-jén hatályba lépő módosításai

A 2006/112/EK irányelv a következőképpen módosul:

0. A 14a. cikk (2) bekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„(2) Ha egy adóalany elektronikus felület, például piactér, platform, portál vagy más hasonló eszköz használata révén termékek Közösségen belüli – a Közösségben nem letelepedett adóalany általi, a 3. cikk (1) bekezdésének értelmében nem héaköteles Közösségen belüli termékbeszerzéseket végrehajtó adóalany vagy nem adóalany jogi személy, vagy pedig bármely más nem adóalany részére történő – értékesítését segíti elő, akkor úgy tekintendő, mintha az értékesítést elősegítő adóalany kapta volna meg, majd ő maga értékesítette volna a szóban forgó termékeket.

A Bizottság a tagállamoktól kapott információk alapján legkésőbb 2027. július 1-jéig értékelő jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a vélelmezett értékesítő, illetve szolgáltató szabályának működéséről, és adott esetben jogalkotási javaslatot nyújt be annak további meghosszabbítása céljából.”

1. A 17a. cikk a következőképpen módosul:

a) a (2) bekezdés a) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„a) az adóalany vagy a megbízásából eljáró harmadik fél 2028. június 30-án vagy azt megelőzően termékeket ad fel vagy fuvaroz el egy másik tagállamba abból a célból, hogy ezeket a termékeket ott megérkezésük után egy későbbi szakaszban egy másik adóalany részére értékesítse, mely utóbbi a két adóalany között fennálló megállapodással összhangban jogosult e termékek tulajdonjogára;”

b) a szöveg a következő bekezdéssel egészül ki:

„(8) Ez a cikk 2029. június 30-án hatályát veszti.”

2. Az V. cím 3a. fejezetének címe helyébe a következő szöveg lép:

„3a. FEJEZET

A 33. cikk a) pontjának hatálya alá tartozó bizonyos termékértékesítéseket és az 58. cikk hatálya alá tartozó bizonyos szolgáltatásnyújtásokat teljesítő adóalanyokra vonatkozó értékhatár”.

3. Az 59c. cikk a következőképpen módosul:

a) az (1) bekezdés b) pontjának helyébe a következő szöveg lép:

„b) a szolgáltatásokat olyan nem adóalany részére nyújtják, aki, illetve amely az a) pontban említett tagállamtól eltérő tagállamban telepedett le, illetve állandó lakóhelye vagy szokásos tartózkodási helye attól eltérő tagállamban található, vagy a termékeket az a) pontban említett tagállamból egy másik tagállamba adják fel vagy fuvarozzák el; és”;

b) a (3) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(3) Az (1) bekezdés a) pontjában említett tagállam az említett bekezdés szerinti termékértékesítést vagy szolgáltatásnyújtást teljesítő adóalanyokat feljogosítja arra, hogy választhassák a teljesítési hely 33. cikk a) pontjának és 58. cikknek megfelelő meghatározását, amely választás mindenképpen legalább két naptári évre szól.

A XII. cím 6. fejezetének 3. szakaszában meghatározott különös szabályozás alkalmazása céljára nyilvántartásba vett adóalanyok esetében úgy kell tekinteni, hogy éltek az e bekezdés első albekezdésében említett lehetőséggel.”

4. A 66. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„66. cikk

(1) A 63., 64. és 65. cikktől eltérve, a tagállamok előírhatják, hogy az adófizetési kötelezettség – egyes ügyletekre vagy az adóalanyok meghatározott csoportjaira vonatkozóan – a következő időpontok egyikében keletkezzen:

- a) legkésőbb a számla kibocsátásának időpontjában;
- b) legkésőbb az ellenérték átvételének időpontjában;
- c) meghatározott időszakon belül – legkésőbb a tagállamok által a 222. cikk második bekezdése alapján a számlakibocsátásra meghatározott határidő lejártakor, vagy ha a tagállam ilyen határidőt nem határozott meg, akkor az adóztatandó tényállás bekövetkeztétől számított meghatározott időszakon belül –, abban az esetben, ha a számla kiállítása nem, vagy csak késedelmesen valósul meg.

(2) Az (1) bekezdésben előírt eltérés nem alkalmazandó a következő értékesítésekre:

- a) a XII. cím 6. fejezetének 2. szakaszában meghatározott különös szabályozás hatálya alá tartozó szolgáltatások értékesítése, amennyiben azokat olyan adóalany teljesíti, aki a 359. cikkel összhangban jogosult az említett különös szabályozás alkalmazására;
- b) a XII. cím 6. fejezetének 3. szakaszában meghatározott különös szabályozás hatálya alá tartozó értékesítések, amennyiben ezen értékesítéseket olyan adóalany teljesíti, aki a 369b. cikkel összhangban jogosult az említett szabályozás alkalmazására;
- c) olyan szolgáltatás, amely után a 196. cikk alapján a szolgáltatás igénybevevőjének kell a héát megfizetnie;
- d) a 67. cikkben említett termékértékesítések vagy terméktovábbítások.”

5. A 167a. cikk első bekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„Egy választható rendszer keretében a tagállamok előírhatják, hogy azon adóalany adólevonási jogának érvényesítését, akinek kizárólag a 66. cikk (1) bekezdésének b) pontjával összhangban keletkezik héafizetési kötelezettsége, addig az időpontig kell halasztani, amíg az adott személy részére értékesített termék vagy nyújtott szolgáltatás utáni héát a termék értékesítője vagy a szolgáltatás nyújtója számára ki nem fizette.”

6. [törölve]

7. [törölve]

8. A 226. cikk 7a. pontja helyébe a következő szöveg lép:

„7a. ha az adófizetési kötelezettség a 66. cikk (1) bekezdése b) pontjának megfelelően az ellenérték kézhezvételének időpontjában keletkezik, és az adólevonás joga abban az időpontban keletkezik, amikor a levonható adó megfizetési kötelezettsége keletkezik, a » pénzforgalmi elszámolás « kifejezés;”.

9. [törölve]

10. A 237. cikket el kell hagyni.

11. A 359. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„359. cikk

A tagállamok engedélyezik e különös szabályozás alkalmazását mindazon, a Közösségben nem letelepedett adóalanyoknak, akik vagy amelyek nem adóalanyok részére nyújtanak szolgáltatásokat. E különös szabályozás a Közösség területén nyújtott minden ilyen szolgáltatásra alkalmazandó.”

11a. A 361. cikk (1) bekezdésének c) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„c) elektronikus cím, ideértve adott esetben a honlapok címét;”.

11b. A 368. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„368. cikk

Az e különös szabályozást alkalmazó, a Közösségben nem letelepedett adóalany az e különös szabályozás hatálya alá tartozó szolgáltatások tekintetében nem vonhatja le ezen irányelv 168. cikkének megfelelően a fogyasztás szerinti tagállamban felmerült héát. A 86/560/EGK irányelv 1. cikkének 1. pontjától eltérve az érintett adóalany az említett irányelvnek megfelelően héavisszatérítést kap. A 86/560/EGK irányelv 2. cikkének (2) bekezdése és 4. cikkének (2) bekezdése nem alkalmazandó az e különös szabályozás hatálya alá tartozó szolgáltatásnyújtás céljára felhasznált árukra és szolgáltatásokra vonatkozó visszatérítésekre.

Amennyiben az ezen különös szabályozást alkalmazó adóalanyt az e különös szabályozás hatálya alá nem tartozó egyéb tevékenységek tekintetében nyilvántartásba kell venni valamely tagállamban, az e különös szabályozás hatálya alá tartozó adóköteles tevékenységeivel összefüggésben az adott tagállamban felmerült héát az ezen irányelv 250. cikke szerint benyújtandó héabevallásban vonhatja le.”

11c. A szöveg az alábbi cikkel egészül ki:

„369aa. cikk

A 39. cikkben meghatározott feltételek szerinti, a Közösség területén található földgázrendszeren vagy ilyen rendszerhez kapcsolt bármely hálózaton keresztüli gázértékesítés, villamosenergia-értékesítés, illetve távfűtési vagy távhűtési hálózaton keresztüli hő- vagy hűtésenergia-értékesítés a 369b. cikk alkalmazása tekintetében 2028. július 1-jéig termékek Közösségen belüli távértékesítésének tekintendő, amennyiben azt abban a tagállamban nem letelepedett jogalany teljesíti, ahol a termék héaköteles, mégpedig olyan adóalany vagy nem adóalany jogi személy részére, akinek, illetve amelynek a Közösségen belüli termékbeszerzései a 3. cikk (1) bekezdése alapján nem héakötelesek, vagy pedig bármely más nem adóalany részére.”

12. A 369j. cikk első bekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

Az e különös szabályozást alkalmazó adóalany az e különös szabályozás hatálya alá tartozó adóköteles tevékenységei tekintetében nem vonhatja le ezen irányelv 168. cikkének megfelelően a fogyasztás szerinti tagállamban felmerült héát. A 86/560/EGK irányelv 1. cikkének 1. pontjától, valamint a 2008/9/EK irányelv 2. cikkének 1. pontjától, 3. cikkétől és 8. cikke (1) bekezdésének e) pontjától eltérve az érintett adóalany az említett irányelveknek megfelelően héavisszatérítést kap. A 86/560/EGK irányelv 2. cikkének (2) bekezdése és 4. cikkének (2) bekezdése nem alkalmazandó a termékek e különös szabályozás hatálya alá tartozó értékesítése céljából felhasznált árukra és szolgáltatásokra vonatkozó visszatérítésekre.”

12a. A 369m. cikk a következő bekezdéssel egészül ki:

„(1a) Az (1) bekezdés nem alkalmazandó a XII. cím 1. fejezetének 2. szakaszában meghatározott különös szabályozás hatálya alá tartozó adóalanyokra.”

12b. A 369p. cikk a következőképpen módosul:

a) az (1) bekezdés c) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„c) elektronikus cím és adott esetben honlapok;”

b) a (3) bekezdés c) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„c) elektronikus cím és adott esetben honlapok;”

13. A 369w. cikk első bekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

Az e különös szabályozást alkalmazó adóalany az e különös szabályozás hatálya alá tartozó adóköteles tevékenységei tekintetében nem vonhatja le ezen irányelv 168. cikkének megfelelően a fogyasztás szerinti tagállamban felmerült héát. A 86/560/EGK irányelv 1. cikkének 1. pontjától, valamint a 2008/9/EK irányelv 2. cikkének 1. pontjától, 3. cikkétől és 8. cikke (1) bekezdésének e) pontjától eltérve az érintett adóalany az említett irányelveknek megfelelően héavisszatérítést kap. A 86/560/EGK irányelv 2. cikkének (2) bekezdése és 4. cikkének (2) bekezdése nem alkalmazandó a termékek e különös szabályozás hatálya alá tartozó értékesítése céljából felhasznált árukra és szolgáltatásokra vonatkozó visszatérítésekre.”

2. cikk

A 2006/112/EK irányelv 2028. július 1-jén hatályba lépő módosításai

A 2006/112/EK irányelv a következőképpen módosul:

1. [törölve]
2. [törölve]
3. A szöveg az alábbi cikkel egészül ki:

„28a. cikk

(1) A 28. cikk ellenére azon adóalany esetében, aki, illetve amely elektronikus felület, például piactér, platform, portál vagy más hasonló eszköz használatával rövid távú szálláshely-szolgáltatások – nevezetesen, szálláshely egyazon személynek, legfeljebb 30 éjszakára történő, megszakítás nélküli bérbeadása – vagy közúti személyszállítási szolgáltatások Unión belüli nyújtását segíti elő, úgy tekintendő, mintha ő maga vette volna át és nyújtotta volna a szóban forgó szolgáltatásokat, kivéve ha az adott szolgáltatásokat nyújtó személy:

- a) megadta a szolgáltatásnyújtást elősegítő adóalanyának a szolgáltatásnyújtás teljesítési helye szerinti tagállamban kiadott héaazonosító számát, vagy pedig a 362. vagy a 369d. cikkel összhangban kapott azonosítóját; és
- b) úgy nyilatkozott a szolgáltatásnyújtást elősegítő adóalanyának, hogy ő maga fogja felszámítani a szolgáltatásnyújtást terhelő héa teljes összegét.

(2) Az (1) bekezdés alkalmazásában Unión belül teljesített közúti személyszállítási szolgáltatás alatt a szolgáltatásnak az a szakasza értendő, amelyet két Unión belüli pont között teljesítenek.

(2a) Az (1) bekezdés nem alkalmazandó a XII. cím 3. fejezete szerinti különös szabályozás hatálya alá tartozó értékesítésekre.

(3) A tagállamok előírhatják, hogy a szolgáltatásnyújtást elősegítő adóalany a nemzeti joggal összhangban meghatározott megfelelő eszközökkel hitelesítse az (1) bekezdés a) pontjában említett héaazonosító számot.

(4) Az (1) bekezdés ellenére a tagállamok kizárhatják az (1) bekezdés hatálya alól a területükön nyújtott azon rövid távú szálláshely-szolgáltatásokat vagy közúti személyszállítási szolgáltatásokat – vagy mindkettőt –, amelyek teljesítésére a XII. cím 1. fejezetének 2. szakasza szerinti különös szabályozás hatálya alatt került sor.

(5) Amennyiben valamely tagállam élt a (4) bekezdésben említett lehetőséggel, tájékoztatja erről a héabizottságot. A Bizottság közzéteszi azon tagállamok átfogó jegyzékét, amelyek éltek ezzel a lehetőséggel.

(6) A Bizottság 2033. július 1-jéig jelentést nyújt be a Tanácsnak, amelyben értékeli e cikk működését, valamint a héaszabályoknak a termékértékesítést, illetve szolgáltatásnyújtást elősegítő szolgáltatásokra való alkalmazását, kitérve a belső piac működésére gyakorolt hatásra és a héabeszedés hatékonyságára is, és ha szükséges, előterjeszti a megfelelő jogalkotási javaslatot.”

4. [törölve]
5. [törölve]
6. A szöveg az alábbi cikkel egészül ki:

„46a. cikk

A nem adóalany részére valamely elektronikus felület, például piactér, platform, portál vagy más hasonló eszköz használatával nyújtott közvetítói szolgáltatás teljesítési helye az a hely, ahol az alapügyletet ezen irányelvvel összhangban teljesítik.”

7. A 135. cikk (2) bekezdése a következő ponttal egészül ki:

„aa) az a) pont ellenére a szálláshely ugyanazon személy részére, legfeljebb 30 éjszakára történő megszakítás nélküli bérbeadása – a tagállamok által meghatározandó kritériumok, feltételek és korlátozások mellett – úgy tekintendő, mint amely a szállodaiparához hasonló funkciót tölt be;”.

- 7a. A 135. cikk a következő bekezdéssel egészül ki:

„(3) A tagállamok 2028. július 1-jéig közlik a héabizottsággal nemzeti joguk azon főbb rendelkezéseinek szövegét, amelyekben meghatározzák a 135. cikk (2) bekezdésének aa) pontjához tartozó kritériumokat, feltételeket és korlátozásokat.

A Bizottság a tagállamok által közölt, az első bekezdésben említett tájékoztatás alapján 2028. december 31-ig átfogó jegyzéket tesz közzé azokról a kritériumokról, feltételekről és korlátozásokról, amelyeket a tagállamok a 135. cikk (2) bekezdésének aa) pontja tekintetében megállapítottak.”

8. [törölve]

9. A szöveg az alábbi cikkel egészül ki:

„136b. cikk

Ha a 28a. cikk bekezdésének megfelelően az adóalany úgy tekintendő, mintha ő vette volna át, majd ő maga nyújtotta volna a szolgáltatásokat, a tagállamok mentesítik az adó alól a szóban forgó szolgáltatások ezen adóalany részére történő nyújtását.”

9a. A 138. cikk (2) bekezdésének c) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„c) másik tagállamba történő továbbításból álló azon termékértékesítés, amelyre vonatkozott volna az (1) bekezdésben és az a) és b) pontban említett adómentesség, ha az értékesítésre egy másik adóalany megbízásából került volna sor. Az (1) bekezdés b) pontja nem alkalmazandó a XII. cím 6. fejezetének 5. szakasza szerinti különös szabályozás keretében bevallott továbbításokra.”

10. [törölve]

11. A szöveg az alábbi cikkel egészül ki:

„172a. cikk

Ha a 28a. cikk bekezdésének megfelelően az adóalany úgy tekintendő, mintha ő vette volna át, majd ő maga nyújtotta volna a szolgáltatásokat, e szolgáltatásnyújtások nem érintik az adóalany adólevonási jogát, függetlenül attól, hogy az adott szolgáltatásnyújtások tekintetében levonható-e a héa.”

12. A 194. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„194. cikk

- (1) a) A 195. és 196. cikk sérelme nélkül, ha az adóköteles termékértékesítést vagy szolgáltatásnyújtást teljesítő adóalany nem abban a tagállamban telepedett le héaalanyként, illetve rendelkezik a 214. cikkben említett egyedi héaazonosító számmal, amelyben héafizetési kötelezettség áll fenn, az adófizetésre a terméket beszerző, illetve a szolgáltatást igénybe vevő adóalany kötelezett, ha ez a személy az adott tagállamban már rendelkezik héaazonosító számmal.
- b) Ezen túlmenően, ha az adóköteles termékértékesítést vagy szolgáltatásnyújtást nem abban a tagállamban letelepedett adóalany teljesíti, mint amelyben a héafizetési kötelezettség fennáll, a tagállamok előírhatják, hogy – az általuk meghatározott feltételekkel összhangban – az adófizetésre a terméket beszerző, illetve a szolgáltatást igénybe vevő adóalany kötelezett.
- (2) E cikk (1) bekezdése nem alkalmazandó a 311. cikk (1) bekezdésének 5. pontjában meghatározott használcikk-kereskedő által teljesített termékértékesítésre, amennyiben a termékek az ezen irányelv XII. címe 4. fejezetének 2. szakaszában meghatározott különös szabályozás szerint héakötelesek.”

13. A 222. cikk első bekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„A 138. cikkben meghatározott feltételeknek megfelelően teljesített termékértékesítés, illetve az olyan termékértékesítés vagy szolgáltatásnyújtás esetén, amelynél a héát a 194. és 196. cikk alapján a termék beszerzőjének, illetve a szolgáltatás igénybevevőjének kell megfizetnie, a számlát legkésőbb az adóztatandó tényállás bekövetkeztének hónapját követő hónap tizenötödik napján kell kibocsátani.”

13a. A 226. cikk 4. pontja helyébe a következő szöveg lép:

„4. a vevőnek a 214. cikkben említett héaazonosító száma, amelynek felhasználásával számára olyan terméket értékesítettek vagy szolgáltatást nyújtottak, amely után héafizetésre kötelezett, vagy amelynek felhasználásával a 138. cikk alapján értékesítettek számára termékeket, kivéve ha élt a XII. cím 6. fejezetének 5. szakasza szerinti különös szabályozás alkalmazásának lehetőségével;”

14. A 242a. cikk a következőképpen módosul:

a) a cikk a következő bekezdéssel egészül ki:

„(1a) Ha egy adóalany elektronikus felület, például piactér, platform, portál vagy más hasonló eszköz használata révén az Unión belüli rövid távú szálláshelyszolgáltatások vagy közúti személyszállítási szolgáltatások nyújtását segíti elő, és a 28a. cikk értelmében ezen adóalany nem tekintendő e szolgáltatások igénybevevőjének vagy nyújtójának, akkor a szolgáltatásnyújtást elősegítő adóalany köteles nyilvántartást vezetni e szolgáltatásnyújtásokról. Az említett nyilvántartásnak kellően részletesnek kell lennie ahhoz, hogy azon tagállamok adóhatóságai, amelyekben az említett termékértékesítések, illetve szolgáltatásnyújtások adóztatandók, ellenőrizni tudják az azokhoz kapcsolódó héaelszámolás helyességét.”;

b) a (2) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(2) Az (1) és (1a) bekezdésben említett nyilvántartásokat kérésre elektronikus úton az érintett tagállamok rendelkezésére kell bocsátani.

A tagállamok továbbra is kérhetik, hogy ezeket a nyilvántartásokat rendszeres és szisztematikus módon bocsássák rendelkezésre mindaddig, amíg lehetővé nem válik a nyilvántartásokhoz való automatizált hozzáférés.

A nyilvántartást az ügylet teljesítése évének végétől számított tíz évig kell megőrizni.”

14a. A szöveg az alábbi cikkel egészül ki:

„242b. cikk

Amennyiben valamely adóalany a 17. cikk (1) bekezdésének megfelelően egy másik adóalany nevében továbbít termékeket egy másik tagállamba, akkor az előbbinek legkésőbb a termékek fuvarozásakor vagy feladásakor tájékoztatnia kell az utóbbit arról, hogy termékeinek továbbítása folyamatban van vagy arra sor fog kerülni, kivéve ha a továbbításra nem az utóbbi kifejezett kérése alapján kerül sor.”

15. A 262. cikk (1) bekezdése a következőképpen módosul:

a) az a) pont helyébe a következő szöveg lép:

„a) mindazon, héaazonosító számmal rendelkező beszerzők, akiknek, illetve amelyeknek a részére a 138. cikk (1) bekezdésében és a 138. cikk (2) bekezdésének c) pontjában foglalt feltételek szerint terméket értékesített, kivéve ha a XII. cím 6. fejezetének 5. szakaszában foglalt különös szabályozást alkalmazza;”

b) a c) pont helyébe a következő szöveg lép:

„c) mindazok a héaazonosító számmal rendelkező adóalanyok és nem adóalany jogi személyek, akiknek, illetve amelyeknek a részére az említett, héaazonosító számmal rendelkező adóalany olyan termékeket értékesített vagy szolgáltatást nyújtott, amely nem héamentes abban a tagállamban, ahol az ügylet adóztatandó, és amely után a terméket beszerző, illetve a szolgáltatást igénybevevő a 194. cikk alapján – feltéve hogy a vevő héaazonosító számmal rendelkezik –, illetve a 196. cikk alapján az adó megfizetésére kötelezett.”

15a. A 288. cikk első bekezdése 3. pontjának helyébe a következő szöveg lép:

„3. a 136a., a 136b., a 146–149., a 151., a 152. és a 153. cikk értelmében adómentes ügyletek értéke;”.

16. A 306. cikk a következő bekezdéssel egészül ki:

„(3) Az e cikk (1) bekezdésében említett különös szabályozás nem alkalmazandó a 28a. cikk alapján teljesített értékesítésekre.”

17. A XII. cím 6. fejezetének címe helyébe a következő szöveg lép:

„6. FEJEZET

A nem adóalanyok részére szolgáltatásokat nyújtó vagy termékeket távértékesítő, illetve bizonyos belföldi termékértékesítéseket vagy sajáttermék-továbbításokat teljesítő adóalanyokra vonatkozó különös szabályozások”.

18. A 365. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„365. cikk

A héabevallásnak tartalmaznia kell az e különös szabályozás alkalmazásához szükséges egyedi héaazonosító számot, valamint az e különös szabályozás hatálya alá tartozó azon szolgáltatások héa nélküli teljes értékét, amelyek esetében az adóztatandó tényállás az adómegállapítási időszakban következett be, valamint a megfelelő héa – héamértékek szerint lebontott – teljes összegét minden egyes olyan fogyasztás szerinti tagállam tekintetében, amelyben héa fizetendő. A bevallásban adott esetben szerepelnie kell az alkalmazandó héamértékeknek és a fizetendő héa teljes összegének is.

Amennyiben a héabevallás 364. cikk szerinti benyújtási határidejéig a héabevallás módosítására van szükség, a módosításokat ugyanazon héabevallásban kell szerepeltetni.

Amennyiben valamely előző adómegállapítási időszak héabevallásának módosítására van szükség a héabevallás 364. cikk szerinti benyújtási határidejét követően, a módosításokat egy későbbi adómegállapítási időszak héabevallásában kell szerepeltetni, az eredeti héabevallás 364. cikk szerinti benyújtási határidejétől számított három éven belül. E későbbi héabevallásban meg kell jelölni az érintett fogyasztás szerinti tagállamot, az adómegállapítási időszakot és a módosítandó heaösszeget.”

19. A XII. cím 6. fejezete 3. szakaszának címe helyébe a következő szöveg lép:

„3. szakasz

A termékek Közösségen belüli távértékesítésére, bizonyos, adóalanyok által tagállamon belül teljesített termékértékesítésekre, valamint bizonyos, a Közösség területén, de nem a fogyasztás szerinti tagállamban letelepedett adóalanyok által nyújtott szolgáltatásokra vonatkozó különös szabályozás”.

19a. A 369a. cikk a következőképpen módosul:

a) a 2. pont a következőképpen módosul:

i. a harmadik albekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„Ha az adóalany gazdasági tevékenységének székhelye nem a Közösségben található, és a Közösségen belül nem rendelkezik állandó telephellyel, akkor az azonosítót kiadó tagállam a termék feladásának vagy fuvarozásának kiindulási helye szerinti tagállam. Az olyan termékértékesítés esetében, amikor a termékeket nem adják fel, illetve nem fuvarozzák el, valamint ha az értékesített termékek feladása vagy fuvarozása egyazon tagállamban kezdődik és ér véget, továbbá a 37. és a 39. cikk szerinti termékértékesítések esetében az azonosítót kiadó tagállam az a tagállam, amelyben az értékesítést teljesítik. Ha a termékfeladás vagy -fuvarozás több kiindulási tagállamból történik, vagy az értékesítést több tagállamban teljesítik, e tagállamok közül az adóalany jelöli ki az azonosítót kiadó tagállamot. Az adóalanyt az említett döntés az érintett naptári évre és az azt követő két naptári évre köti;”

ii. a szöveg a következő albekezdéssel egészül ki:

„E különös szabályozás tekintetében azonban az azonosítót kiadó tagállam ugyanaz, mint a XII. cím 6. fejezetének 5. szakaszában meghatározott különös szabályozás esetében, amennyiben az adott személyt az adott rendszerben nyilvántartásba vették.”;

b) a 3. pont a következőképpen módosul:

i. a c) pont helyébe a következő szöveg lép:

„c) feladás vagy fuvarozás nélküli termékértékesítés esetén, vagy ha a feladás vagy fuvarozás kiindulási és érkezési helye szerinti tagállam megegyezik, ha a terméket olyan adóalany vagy nem adóalany jogi személy részére értékesítik, akinek, illetve amelynek a Közösségen belüli termékbeszerzései a 3. cikk (1) bekezdése alapján nem héakötelesek, vagy bármely más nem adóalany részére értékesítik, akkor az adott tagállam;”

ii. a szöveg a következő ponttal egészül ki:

„d) a 36., 37. és 39. cikk szerinti termékértékesítés esetén, ha a terméket olyan adóalany vagy nem adóalany jogi személy részére értékesítik, akinek, illetve amelynek a Közösségen belüli termékbeszerzése a 3. cikk (1) bekezdése értelmében nem héakötelesek, vagy bármely más nem adóalany részére értékesítik, akkor az a tagállam, amelyet az értékesítés teljesítési helyének kell tekinteni;”.

20. [törölve]

21. A 369b. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„369b. cikk

A tagállamok az alábbi adóalanyok számára engedélyezik e különös szabályozás alkalmazását, feltéve hogy azok nem kizárólag héamentes, héalevonásra nem jogosító termékeket és szolgáltatásokat értékesítenek:

- a) termékeket Közösségen belüli távértékesítő adóalany;
- b) a 14a. cikk (2) bekezdése szerinti olyan termékértékesítést elősegítő adóalany, amelyhez kapcsolódóan nem kerül sor feladásra, illetve fuvarozásra, vagy ha a feladás, illetve fuvarozás egyazon tagállamban kezdődik és ér véget;
- c) nem adóalany részére szolgáltatást nyújtó, a fogyasztás szerinti tagállamban nem letelepedett adóalany;

- d) abban a tagállamban nem letelepedett jogalany, ahol a termék héaköteles, aki, illetve amely a 36., 37. és 39. cikknek megfelelően a termékeket olyan adóalany részére vagy nem adóalany jogi személy részére értékesíti, akinek, illetve amelynek a Közösségen belüli termékbeszerzései a 3. cikk (1) bekezdése értelmében nem héakötelesek, vagy bármely más nem adóalany személy részére értékesíti;
- e) abban a tagállamban nem letelepedett jogalany, ahol a termék héaköteles, aki, illetve amely a termékeket feladás, illetve fuvarozás nélkül értékesíti, vagy pedig azonos tagállambeli kiindulási és érkezési helyről, illetve helyre történő feladás, illetve fuvarozás mellett értékesíti olyan adóalany részére vagy nem adóalany jogi személy részére, akinek, illetve amelynek a Közösségen belüli termékbeszerzései a 3. cikk (1) bekezdése értelmében nem héakötelesek, vagy bármely más nem adóalany személy részére értékesíti;
- f) abban a tagállamban nem letelepedett adóalany, amelybe a XII. cím 6. fejezetének 5. szakasza szerinti különös szabályozás keretében olyan terméktovábbításra került sor, amely a 16., a 18. vagy a 26. cikkel összhangban héaköteles, vagy amelynek tekintetében a héalevonás a X. cím 5. fejezetével összhangban korrigálandó.

Ez a különös szabályozás a Közösség területén az érintett adóalany által teljesített valamennyi ilyen értékesítésre alkalmazandó.”

22. A 369g. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„369g. cikk

(1) A héabevallásnak tartalmaznia kell a 369d. cikkben említett héaazonosító számot, valamint minden egyes fogyasztás szerinti tagállam tekintetében az adómegállapítási időszakban teljesített, e különös szabályozás hatálya alá tartozó olyan következő termékértékesítések, illetve szolgáltatásnyújtások héa nélküli összértékét, amelyek esetében az adóztatandó tényállás az adómegállapítási időszakban következett be, továbbá adott esetben az alkalmazandó héamértékeket, a megfelelő héa – héamértékek szerint lebontott – teljes összegét, valamint a fizetendő héa teljes összegét:

- a) termékek Közösségen belüli távértékesítése;
- b) szolgáltatásnyújtás;
- c) a 36., 37. és 39. cikk szerinti termékértékesítések, ha a terméket olyan adóalany vagy nem adóalany jogi személy részére értékesítik, akinek, illetve amelynek a Közösségen belüli termékbeszerzései a 3. cikk (1) bekezdése értelmében nem héakötelesek, vagy bármely más nem adóalany részére értékesítik;
- d) feladás vagy fuvarozás nélküli termékértékesítések – többek között olyan jogalany által, aki, illetve amely a 14a. cikk (2) bekezdésével összhangban elősegíti a termékek értékesítését –, vagy ha a feladás, illetve fuvarozás kiindulási és érkezési helye szerinti tagállam megegyezik, ha a terméket olyan adóalany vagy nem adóalany jogi személy részére értékesítik, akinek, illetve amelynek a Közösségen belüli termékbeszerzései a 3. cikk (1) bekezdése alapján nem héakötelesek, vagy bármely más nem adóalany részére értékesítik;

- e) a XII. cím 6. fejezetének 5. szakaszában meghatározott különös szabályozás szerinti sajtótermék-továbbítást követően teljesített, a 16., a 18. vagy a 26. cikk szerinti termékértékesítés vagy szolgáltatásnyújtás.

A héabevallásnak az e cikk (5) bekezdésében foglaltak szerint a korábbi adómegállapítási időszakokra vonatkozó módosításokat is tartalmaznia kell.

(2) Amennyiben a termékeket feladás, illetve fuvarozás nélkül értékesítik, vagy az azonosítót kiadó tagállamtól eltérő tagállamokban vagy tagállamokba adják fel vagy fuvarozzák el, a héabevallásnak tartalmaznia kell az e különös szabályozás hatálya alá tartozó, alábbi értékesítések héa nélküli összértékét, továbbá adott esetben az alkalmazandó héamértékeket, a megfelelő héa – héamértékek szerint lebontott – teljes összegét, valamint a fizetendő héa teljes összegét minden egyes olyan tagállam tekintetében is, ahonnan a termékeket feladják vagy elfuvarozzák:

- a) termékek Közösségen belüli távértékesítése;
- b) termékek – többek között a 14a. cikk (2) bekezdése szerint az adott termékértékesítést elősegítő adóalany általi – értékesítése, ha a feladásuk vagy fuvarozásuk kiindulási és érkezési helye szerinti tagállam megegyezik, ha a terméket olyan adóalany vagy nem adóalany jogi személy részére értékesítik, akinek, illetve amelynek a Közösségen belüli termékbeszerzései a 3. cikk (1) bekezdése alapján nem héakötelesek, vagy bármely más nem adóalany részére értékesítik;
- c) a 36., 37. és 39. cikk szerinti termékértékesítések, ha a terméket olyan adóalany vagy nem adóalany jogi személy részére értékesítik, akinek, illetve amelynek a Közösségen belüli termékbeszerzései a 3. cikk (1) bekezdése értelmében nem héakötelesek, vagy bármely más nem adóalany részére értékesítik;

- d) a XII. cím 6. fejezetének 5. szakaszában meghatározott különös szabályozás szerinti sajtótermék-továbbítást követően teljesített, a 16., a 18. vagy a 26. cikk szerinti termékértékesítés vagy szolgáltatásnyújtás.

Az e bekezdésben említett értékesítések esetében a héabevallásnak tartalmaznia kell az azon tagállamok által adott esetben megállapított egyedi héaazonosító számot vagy adónyilvántartási számot is, amelyekből vagy amelyekbe a termékeket feladják vagy elfuvarozzák.

A héabevallásnak fogyasztás szerinti tagállamonkénti bontásban kell tartalmaznia az e bekezdésben foglalt információkat.

(3) Amennyiben az e különös szabályozás hatálya alá tartozó szolgáltatást nyújtó adóalany az azonosítót kiadó tagállambelin kívül más tagállamban is rendelkezik egy vagy több olyan állandó telephellyel, ahonnan a szolgáltatást nyújtja, akkor a héabevallásnak fogyasztás szerinti tagállamonkénti bontásban tartalmaznia kell az ilyen szolgáltatásnyújtás héa nélküli összértékét, továbbá adott esetben az alkalmazandó héamértékeket, a megfelelő héa – héamértékek szerint lebontott – teljes összegét, valamint a fizetendő héa teljes összegét is minden olyan tagállam vonatkozásában, amelyben az adott adóalany telephellyel rendelkezik, és tartalmaznia kell az egyéni héaazonosító számot vagy az adott telephely adónyilvántartási számát.

(4) Amennyiben a héalevonás korrekciójára van szükség olyan termékek vonatkozásában, amelyeket a XII. cím 6. fejezetének 5. szakaszában meghatározott különös szabályozással összhangban továbbítottak, a héabevallásnak tartalmaznia kell a korrekció alapjául szolgáló releváns tényezőket és a fizetendő héa összegét, valamint tárgyi eszközök esetében a továbbítást követően induló korrekciós időszak kezdőnapját.

(5) Amennyiben a héabevallás 369f. cikk szerinti benyújtási határidejéig a héabevallás módosítására van szükség, a módosításokat ugyanazon héabevallásban kell szerepeltetni.

Amennyiben a héabevallás 369f. cikk szerinti benyújtási határidejét követően valamely előző adómegállapítási időszak bevallásának módosítására van szükség, a módosításokat egy későbbi adómegállapítási időszak héabevallásában kell szerepeltetni, az eredeti bevallás 369f. cikk szerinti benyújtási határidejétől számított három éven belül. E későbbi bevallásban meg kell jelölni az érintett fogyasztás szerinti tagállamot, az adómegállapítási időszakot és a módosítandó húaösszeget.

(6) E cikk alkalmazása során a héabevallásban nem tüntetendők fel a huaevonásra nem jogosító, huaementes termékek és szolgáltatások értékesítései.”

23. [törölve]

24. A 369p. cikk a következőképpen módosul:

a) az (1) bekezdés a következő ponttal egészül ki:

„e) azon adóalanyi minőség, amely akkor áll fenn, ha az adóalany a 14a. cikk (1) bekezdésének megfelelően úgy tekintendő, mintha ő kapta volna meg, majd ő maga értékesítette volna a termékeket.”;

b) a (3) bekezdés a következő ponttal egészül ki:

„f) azon adóalanyi minőség, amely akkor áll fenn, ha az adóalany a 14a. cikk (1) bekezdésének megfelelően úgy tekintendő, mintha ő kapta volna meg, majd ő maga értékesítette volna a termékeket.”

25. [törölve]

26. A 369t. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„369t. cikk

(1) A héabevallásnak tartalmaznia kell a 369q. cikkben említett héaazonosító számot, valamint minden egyes olyan fogyasztás szerinti tagállam tekintetében, amelyben héa fizetendő, a harmadik területekről vagy harmadik országokból importált azon termékek távértékesítésének héa nélküli teljes összegét, amelyek tekintetében az adómegállapítási időszakban héafizetési kötelezettség keletkezett, továbbá a vonatkozó héa teljes összegét az alkalmazandó héamértékek szerinti bontásban. A bevallásban adott esetben szerepelnie kell az alkalmazandó héamértékeknek és a fizetendő héa teljes összegének is.

(2) Amennyiben a héabevallás 369s. cikk szerinti benyújtási határidejéig a héabevallás módosítására van szükség, a módosításokat ugyanazon héabevallásban kell szerepeltetni.

Amennyiben a héabevallás 369s. cikk szerinti benyújtási határidejét követően valamely előző adómegállapítási időszak héabevallásának módosítására van szükség, a módosításokat egy későbbi adómegállapítási időszak héabevallásában kell szerepeltetni az eredeti héabevallás 369s. cikk szerinti benyújtási határidejétől számított három éven belül. E későbbi héabevallásban meg kell jelölni az érintett fogyasztás szerinti tagállamot, az adómegállapítási időszakot és a módosítandó héaösszeget.”

27. A XII. cím 6. fejezete a következő szakasszal egészül ki:

„5. szakasz

A saját termékek továbbítására vonatkozó különös szabályozás

„369xa. cikk

E szakasz alkalmazásában és az egyéb közösségi rendelkezések sérelme nélkül a következő fogalom meghatározásokat kell alkalmazni:

1. „saját termékek továbbítása”: a 17. cikk (1) bekezdésével összhangban egy másik tagállamba irányuló terméktovábbítás, amely nem foglalja magában az olyan termékek továbbítását, amelyek tekintetében az adott tagállamban nem áll fenn teljes körű adólevonási jog.
2. „azonosítót kiadó tagállam”: az a tagállam, amelynek a területén az adóalany gazdasági tevékenységének székhelye van, vagy amennyiben az adóalany gazdasági tevékenységének székhelye a Közösségen kívül van, az a tagállam, amelyben az adóalany állandó telephelye van.

Ha az adóalany gazdasági tevékenységének székhelye nem a Közösségben található, de a Közösségen belül egynél több állandó telephellyel rendelkezik, akkor az azonosítót kiadó tagállam az azon állandó telephely szerinti tagállam, amelyben az adóalany ezen különös szabályozás alkalmazását bejelenti. Az adóalanyt az említett döntés az érintett naptári évre és az azt követő két naptári évre köti.

Ha az adóalany gazdasági tevékenységének székhelye nem a Közösségben található, és a Közösségen belül nem rendelkezik állandó telephellyel, akkor az azonosítót kiadó tagállam a termék feladásának vagy fuvarozásának kiindulási helye szerinti tagállam. Ha több tagállamból is indul termékfeladás vagy -fuvarozás, e tagállamok közül az adóalany jelöli meg az azonosítót kiadó tagállamot. Az adóalanyt az említett döntés az érintett naptári évre és az azt követő két naptári évre köti.

E különös szabályozás tekintetében azonban az azonosítót kiadó tagállam ugyanaz, mint a XII. cím 6. fejezetének 3. szakaszában meghatározott különös szabályozás esetében, amennyiben az adott személyt az adott rendszerben nyilvántartásba vették.”

369xb. cikk

A tagállamok minden olyan adóalany részére engedélyezik e különös szabályozás alkalmazását, akik saját termékeket továbbítanak.

E különös szabályozás a saját termékeknek az e különös szabályozás kapcsán nyilvántartásba vett adóalany által végrehajtott valamennyi továbbítására alkalmazandó.

369xc. cikk

Az adóalany köteles tájékoztatni az azonosítót kiadó tagállamot az e különös szabályozás hatálya alá tartozó adóköteles tevékenységeinek megkezdéséről és megszüntetéséről, valamint olyan módon történő megváltoztatásáról, amelynek következtében az adóalany a továbbiakban nem teljesíti az e különös szabályozás alkalmazásához szükséges feltételeket. Az adóalanyt elektronikus úton kell közölnie ezeket az információkat.

369xd. cikk

Az e különös szabályozást alkalmazó adóalanynak csak az azonosítót kiadó tagállamban kell héaazonosító számmal rendelkeznie az ezen különös szabályozás keretében lebonyolított adóköteles ügyletek tekintetében. Erre a célra a tagállam az adóalany számára a belföldi rendszer keretében fennálló kötelezettségei tekintetében korábban kiadott egyedi héaazonosító számot használja.

369xe. cikk

Az azonosítót kiadó tagállam az alábbi esetek bármelyikének fennállása esetén kizárja az adóalanyt ebből a különös szabályozásból:

- a) ha az adóalany bejelenti az azonosítót kiadó tagállamnak, hogy a saját termékei tekintetében már nem végez e különös szabályozás hatálya alá tartozó terméktovábbítást;
- b) ha más okból feltételezhető, hogy az adóalany az e különös szabályozás hatálya alá tartozó adóköteles tevékenységei befejeződtek;
- c) ha a szóban forgó adóalany már nem teljesíti az e különös szabályozás alkalmazásához szükséges feltételeket;
- d) ha a szóban forgó adóalany tartósan nem tartja be az e különös szabályozásra vonatkozó előírásokat.

369xf. cikk

Az e különös szabályozást alkalmazó adóalanyak az azonosítót kiadó tagállam számára minden egyes hónapra vonatkozóan elektronikus úton héabevallást kell benyújtania, függetlenül attól, hogy végzett-e e különös szabályozás hatálya alá tartozó terméktovábbításokat. A héabevallást azon adómegállapítási időszak végét követő hónap végéig kell benyújtani, amelyre a héabevallás vonatkozik.

369xg. cikk

(1) A héabevallásnak tartalmaznia kell a 369xd. cikkben említett héaazonosító számot, valamint minden olyan tagállam tekintetében, ahová a termékeket feladják vagy továbbítják, az e különös szabályozás hatálya alá tartozó azon terméktovábbítások héa nélküli teljes összegét, amelyek esetében az adóztatandó tényállás az adómegállapítási időszakban következett be.

A héabevallásnak a (3) bekezdésében foglaltak szerint a korábbi adómegállapítási időszakokra vonatkozó módosításokat is tartalmaznia kell.

(2) Amennyiben a termékeket az azonosítót kiadó tagállamtól eltérő tagállamokból adják fel vagy fuvarozzák el, a héabevallásnak minden egyes olyan tagállam tekintetében is tartalmaznia kell az e különös szabályozás hatálya alá tartozó terméktovábbítások héa nélküli teljes összegét, ahonnan a termékeket feladják vagy elfuvarozzák.

A héabevallásnak tartalmaznia kell az azon tagállamok által adott esetben megállapított egyedi héaazonosító számot vagy adónyilvántartási számot is, ahonnan a termékeket feladják vagy elfuvarozzák. A héabevallásnak az e bekezdésben foglalt információkat azon tagállamonkénti bontásban kell tartalmaznia, ahová a termékeket feladják vagy elfuvarozzák.

(3) Amennyiben a héabevallás 369xf. cikk szerinti benyújtási határidejéig a héabevallás módosítására van szükség, a módosításokat ugyanazon héabevallásban kell szerepeltetni.

Amennyiben a héabevallás 369xf. cikk szerinti benyújtási határidejét követően valamely előző adómegállapítási időszak héabevallásának módosítására van szükség, a módosításokat egy későbbi adómegállapítási időszak héabevallásában kell szerepeltetni az eredeti héabevallás 369xf. cikk szerinti benyújtási határidejétől számított három éven belül. E későbbi héabevallásban meg kell jelölni azon érintett tagállamot, amelybe és amelyből a termékeket feladják vagy elfuvarozzák, az adómegállapítási időszakot és a módosítandó adóalapot.

369xh. cikk

(1) A héabevallást euróban kell elkészíteni.

Azok a tagállamok, amelyek nem vezették be az eurót, előírhatják, hogy a héabevallás a saját nemzeti pénznemükben készüljön.

Ha az értékesítést más pénznemben számolták el, az e különös szabályozást alkalmazó adóalanynak a héabevallás kitöltéséhez az adómegállapítási időszak utolsó napján érvényes átváltási árfolyamot kell alkalmaznia.

(2) Az átváltást az Európai Központi Bank által az adott napra vonatkozóan közzétett átváltási árfolyamon kell elvégezni, vagy ha az érintett napon nem tettek közzé árfolyamot, akkor a következő közzétételi napon közzétett árfolyamon.

369xi. cikk

E különleges szabályozás alkalmazása céljából a Közösségen belüli termékbeszerzés mentesül a héa alól abban a tagállamban, ahová a termékeket feladják vagy elfuvarozzák.

A 214. cikk (1) bekezdésétől eltérve az első bekezdésben említett, Közösségen belüli termékbeszerzés nem keletkeztet az említett cikk szerinti nyilvántartásba vételi kötelezettséget.

A 16., 18., 26., 185–189. és 192. cikk alkalmazása céljából az első bekezdésben említett mentességet úgy kell tekinteni, mint azon teljes körű héalevonási jog gyakorlását, amely akkor lenne esedékes, ha ez a mentesség nem lenne alkalmazható.

369xj. cikk

Az e különös szabályozást alkalmazó adóalany az e különös szabályozás hatálya alá tartozó adóköteles tevékenységei tekintetében nem vallhatja be az e különös szabályozás szerinti héabevallásában az ezen irányelv 168. cikkének megfelelően levonható héát azokban a tagállamokban, ahová vagy ahonnan a termékeket feladják vagy elfuvarozzák. A 86/560/EGK irányelv 1. cikkének 1. pontjától, valamint a 2008/9/EK irányelv 2. cikkének 1. pontjától, 3. cikkétől és 8. cikke (1) bekezdésének e) pontjától eltérve az érintett adóalany az említett irányelveknek megfelelően héavisszatérítést kap. A 86/560/EGK irányelv 2. cikkének (2) bekezdése és 4. cikkének (2) bekezdése nem alkalmazandó a saját termékeknek az e különös szabályozás hatálya alá tartozó továbbítására felhasznált árukra és szolgáltatásokra vonatkozó visszatérítésekre.

Amennyiben az e különös szabályozást alkalmazó adóalanyt az e különös szabályozás hatálya alá nem tartozó tevékenységek tekintetében nyilvántartásba kell venni valamely tagállamban, az adóalany az adott tagállamban a részére értékesített, illetve nyújtott termékekkel vagy szolgáltatásokkal összefüggésben az adott tagállamban felmerült héát a 250. cikk szerint benyújtandó héabevallásban vonhatja le.

369xk. cikk

(1) Az e különös szabályozást alkalmazó adóalanyt nyilvántartást kell vezetnie a saját termékek e különös szabályozás hatálya alá tartozó továbbításairól. A nyilvántartásnak kellően részletesnek kell lennie ahhoz, hogy a termékek feladásának vagy fuvarozásának kiindulási vagy érkezési helye szerinti tagállam adóhatósága ellenőrizni tudja a héabevallás helyességét.

(2) Az (1) bekezdésben említett nyilvántartást kérésre elektronikus úton a termékek feladásának vagy fuvarozásának kiindulási vagy érkezési helye szerinti tagállam és az azonosítót kiadó tagállam rendelkezésére kell bocsátani.

A nyilvántartást a saját termék továbbítását magában foglaló év december 31-étől számított 10 évig meg kell őrizni.”

3. cikk

A 2006/112/EK irányelv 2029. július 1-jén hatályba lépő módosításai

A 2006/112/EK irányelv a következőképpen módosul:

1. A 243. cikkben a (3) bekezdést el kell hagyni.
2. A 262. cikkben a (2) bekezdést el kell hagyni.

4. cikk

A 2006/112/EK irányelv 2030. július 1-jén hatályba lépő módosításai

A 2006/112/EK irányelv a következőképpen módosul:

1. A 42. cikk b) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„b) a beszerző eleget tett a XI. cím 6. fejezetének 1. szakaszában meghatározott, a Közösségen belüli termékbeszerzésre vonatkozó adatok továbbításával kapcsolatos kötelezettségeinek.”

2. A 138. cikk (1a) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(1a) Az e cikk (1) bekezdésében meghatározott adómentesség nem alkalmazandó, ha az értékesítő nem tett eleget a 262. és a 263. cikkben meghatározott, a Közösségen belüli ügyletekre vonatkozó adatok közlésére irányuló kötelezettségének, vagy ha e továbbított adatok ezen értékesítés vonatkozásában nem a 264. cikk alapján megkövetelt helyes információkat tartalmazzák, kivéve, ha az értékesítő megfelelően és az illetékes hatóságok számára kielégítő módon meg tudja indokolni a hiányosságokat.”

2a. A 168. cikk a következő bekezdéssel egészül ki:

„Amennyiben az ügyletre a 271a. cikk (1) bekezdésében megállapított adatszolgáltatási kötelezettségek vonatkoznak, akkor a tagállamok az általuk meghatározott feltételekkel összhangban előírhatják, hogy a megrendelő csak akkor jogosult a fizetendő vagy megfizetett héra levonására vagy visszaigénylésére, ha rendelkezik a 218. cikk (3) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően kiállított elektronikus számlával.”

2b. A 217. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„217. cikk

Ezen irányelv alkalmazásában »elektronikus számla« az ezen irányelvben előírt adatokat tartalmazó olyan számla, amelyet – legalább a 262. és a 271b. cikkben foglalt adatokra vonatkozóan – olyan strukturált elektronikus formában állítottak ki, továbbítottak és fogadtak be, amely lehetővé teszi annak automatikus és elektronikus feldolgozását.”

3. A 218. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„218. cikk

(1) Az elektronikus számláknak, a papíron vagy az elektronikus számláktól eltérő elektronikus formában kiállított dokumentumoknak vagy üzeneteknek meg kell felelniük az e fejezetben meghatározott, számlaként való elfogadásra vonatkozó feltételeknek.

(2) Ezen irányelv alkalmazása céljából a számlákat elektronikus számla formájában kell kiállítani. A tagállamok azonban a XI. cím 6. fejezetében meghatározott adatszolgáltatási kötelezettségek hatálya alá nem tartozó ügyletek esetében papír vagy elektronikus számlától eltérő elektronikus formájú dokumentumokat vagy üzeneteket is elfogadhatnak.

(3) Az elektronikus számláknak meg kell felelniük az elektronikus számlázásra vonatkozó európai szabványnak és a 2014/55/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv* szerinti szintaxislistának. A tagállamok engedélyezhetik a területükön történő, a 262. cikkben említettektől eltérő termékértékesítésekhez és szolgáltatásnyújtásokhoz kapcsolódó elektronikus számlákra vonatkozóan egyéb szabványok alkalmazását.

(4) A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítása érdekében, hogy az adóalanyok által kiállított elektronikus számlák:

- tartalmazzák az ezen irányelvben előírt információkat;
- megfeleljenek a (3) bekezdésben említett, az elektronikus számlázásra vonatkozó műszaki előírásoknak.

(5) A tagállamok lehetővé teszik, hogy a számlát kiállító adóalany vagy a nevében és javára eljáró harmadik személy megfeleljen a (4) bekezdésben megállapított intézkedéseknek.

A tagállamok engedélyezhetik nyilvános portál használatát is, amennyiben az rendelkezésre áll.

*Az Európai Parlament és a Tanács 2014/55/EU irányelve (2014. április 16.) az elektronikus számlázás közbeszerzésben történő alkalmazásáról (HL L 133., 2014.5.6., 1. o.).”

4. A 222. cikk első bekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„A 138. cikkben meghatározott feltételeknek megfelelően teljesített termékértékesítés vagy az olyan termékértékesítés vagy szolgáltatásnyújtás esetén, amelynél a héát a 194., 195., 196. és 197. cikk alapján a termék beszerzőjének, illetve a szolgáltatás igénybevevőjének kell megfizetnie, a számlát legkésőbb az adóztatandó tényállás bekövetkezését követő 10 napon belül ki kell állítani.

Olyan termékértékesítést vagy szolgáltatásnyújtást megelőző előlegfizetés esetén, amelynél a héát a 194., 195., 196. és 197. cikk alapján a termék beszerzőjének, illetve a szolgáltatás igénybevevőjének kell megfizetnie, a számlát legkésőbb az előleg átvételétől számított 10 napon belül ki kell állítani.”

5. A 223. cikk a következőképpen módosul:

„223. cikk

A tagállamok engedélyezik az adóalanyoknak több különböző termékértékesítésről vagy szolgáltatásnyújtásról szóló összesítő számlák kibocsátását, feltéve hogy az összesítő számlán feltüntetett termékértékesítésekre vagy szolgáltatásnyújtásokra vonatkozóan ugyanabban a naptári hónapban keletkezik a héafizetési kötelezettség.

A 222. cikkben említett termékértékesítések és szolgáltatásnyújtások esetében az összesítő számlákat legkésőbb annak a naptári hónapnak az utolsó napjától számított 10 napon belül kell kiállítani, amelyre az összefoglaló számla vonatkozik.

A tagállamok bizonyos csálásra érzékeny ágazatokban kizárhatják az összefoglaló számlák kiállításának lehetőségét. A tagállamok tájékoztatják a héabizottságot az általuk végrehajtott kizárásokról.”

6. A 226. cikk a következőképpen módosul:

a) a 11a) pont helyébe a következő szöveg lép:

„11a. ha az adófizetési kötelezettség a terméket beszerzőt vagy a szolgáltatást igénybe vevőt terheli, a »fordított adózás« kifejezés, valamint olyan termékértékesítés esetén, amely után a 197. cikk értelmében a termék beszerzője köteles megfizetni az adót, a »háromszögügylet« kifejezés;”;

b) a szöveg a következő 16. és 17. ponttal egészül ki:

- „16. a 219. cikkben említett helyesbítő számla esetében a 2. pontban említett, a helyesbített számlát azonosító sorszám;
- 17. a termékértékesítő/a szolgáltatásnyújtó bankszámlaszáma(i) vagy virtuális számlájának (számláinak) száma(i), vagy bármely más olyan azonosító(k), amely(ek) egyértelműen azonosítja (azonosítják) a termékértékesítő/a szolgáltatásnyújtó azon számláját (számláit), amelyre a számlabefogadók a számlát kifizethetik.”

6a. A 232. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„232. cikk

Az elektronikus számlázásra vonatkozó európai szabványnak és a 2014/55/EU irányelv szerinti szintaxislistának megfelelő elektronikus számla adóalany részére vagy nem adóalany jogi személy részére történő kiállításához nem szükséges annak a számlabefogadó általi elfogadása. A tagállamok azonban a XI. cím 6. fejezetében meghatározott adatszolgáltatási kötelezettségek hatálya alá nem tartozó ügyletek esetében az említett szabványnak megfelelő számlákat a számlabefogadó általi elfogadáshoz köthetik, amennyiben az adott tagállam élt a 218. cikk (2) bekezdésében foglalt lehetőséggel.

Egy másik szabványnak megfelelő elektronikus számla, illetve az elektronikus számláktól eltérő, elektronikus formájú számláknak az adóalany részére vagy nem adóalany jogi személy részére történő kibocsátásához szükséges annak a számlabefogadó általi elfogadása. Azok a tagállamok azonban, amelyek éltek a 218. cikk (3) bekezdésében foglalt lehetőséggel, rendelkezhetnek úgy, hogy az egyéb szabványokat alkalmazó elektronikus számlákhoz nem szükséges a területükön letelepedett számlabefogadók általi elfogadás.

Azok a tagállamok, amelyek éltek a 221. cikk (1) bekezdésében foglalt lehetőséggel, az elektronikus számlák vagy az elektronikus számláktól eltérő, elektronikus formájú számlák kibocsátását a terméket beszerző vagy a szolgáltatást igénybe vevő általi elfogadáshoz köthetik.”

6b. A 233. cikk (2) bekezdésében a bevezető rész a következőképpen módosul:

„Elektronikus számla vagy elektronikus számlától eltérő, elektronikus formájú dokumentumok vagy üzenetek eredetének hitelessége és tartalmának sértetlensége az (1) bekezdésben leírt üzleti ellenőrzési eljárásokon kívül bizonyos technológiákkal is biztosítható, például az alábbiakkal:”.

6c. A 235. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„235. cikk

A tagállamok egyedi feltételeket állapíthatnak meg a területükön olyan országból teljesített termékértékesítésről vagy szolgáltatásnyújtásról kiállított elektronikus számlákra vagy elektronikus számlától eltérő, elektronikus formájú dokumentumokra vagy üzenetekre vonatkozóan, amellyel nincs érvényben a 2010/24/EU irányelvben és az 1798/2003/EK rendeletben foglalthoz hasonló hatályú kölcsönös segítségnyújtásra vonatkozó jogi eszköz.”

6d. A 236. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„236. cikk

Amennyiben ugyanannak a számlabefogadónak több elektronikus számlát vagy elektronikus számlától eltérő, elektronikus formájú dokumentumot vagy üzenetet tartalmazó számlaköteget küldenek, illetve ilyen bocsátanak rendelkezésére, akkor a különböző számlák azonos adatait elegendő csak egyszer feltüntetni, feltéve hogy minden számla esetében a teljes információ hozzáférhető.”

7. A XI. cím 6. fejezetének címe helyébe a következő szöveg lép:

„6. FEJEZET

Digitális adatszolgáltatási követelmények”

8. A XI. cím 6. fejezete a következő, 1. szakaszhoz tartozó címmel egészül ki:

„1. szakasz

A Közösségen belüli, adóalanyok közötti, határokon átnyúló termékértékesítésekre és szolgáltatásnyújtásokra vonatkozó digitális adatszolgáltatási követelmények”

9. A 262. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„262. cikk

(1) Minden héaazonosító számmal rendelkező adóalanynak be kell nyújtania a 264. cikkben említett adatokat a következőkre vonatkozóan:

- a) termékeknek a 138. cikk (1) bekezdése és a 138. cikk (2) bekezdése c) pontja szerinti értékesítése és továbbítása;
- b) a 20. cikknek megfelelően teljesített, Közösségen belüli termékbeszerzések és a 21. vagy 22. cikk értelmében annak minősülő ügyletek;
- c) olyan termékek értékesítése és szolgáltatások nyújtása, amelyek nem héamentesek abban a tagállamban, ahol az ügylet adóköteles, és amelyek után a 194. cikk alapján a termék beszerzője vagy a szolgáltatás igénybevevője köteles megfizetni az adót, amennyiben a 195., 196. és 197. cikk alapján a vevő héaazonosító számmal rendelkezik; és
- d) olyan termékek beszerzése és szolgáltatások igénybevétele, amelyek nem héamentesek abban a tagállamban, ahol az ügylet adóköteles, és amelyek után a 194. cikk alapján az említett személy köteles megfizetni az adót, amennyiben a 195., 196., 197. és 204. cikk alapján a vevő héaazonosító számmal rendelkezik.

A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy a héaazonosító számmal rendelkező adóalanyoknak nem kell benyújtaniuk a 264. cikkben említett adatokat az első albekezdés b) és d) pontjában említett ügyletekre vonatkozóan. Az ezzel a lehetőséggel élő tagállamok értesítik a Bizottságot, amely tájékoztatja a többi tagállamot a következőkről:

- a) ezen intézkedés elfogadása, annak hatálybalépése előtt;
- b) az az időpont, amikor ezt az intézkedést már nem alkalmazzák, ezen időpont előtt.

(2) Az (1) bekezdésben említett információt annak a tagállamnak kell benyújtani, amely az adóalany számára kiadta az általa azon ügylethez használt héaazonosító számot, amelyre az információ vonatkozik.

(3) Az (1) bekezdés a) és b) pontjától eltérve a XII. cím 6. fejezetének 5. szakaszában meghatározott különös szabályozás szerint nyilvántartásba vett adóalanyoknak nem kell benyújtaniuk a saját termékek továbbítására és az ugyanazon termékekkel kapcsolatos, a 21. vagy 22. cikk értelmében Közösségen belüli termékbeszerzésnek minősülő ügyletekre vonatkozó információkat.

10. A 263. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„263. cikk

(1) A 262. cikk (1) bekezdésében említett adatokat a 262. cikk (1) bekezdésének a) és c) pontjában említett ügyletekre vonatkozó számla kibocsátására kötelezett adóalanyoknak minden egyes ügyletre vonatkozóan továbbítaniuk kell akkor, amikor a számlát kiállítják vagy ki kellett volna állítani.

Amennyiben a számlát a termék beszerzője vagy a szolgáltatás igénybevevője állítja ki a számla kiállítására kötelezett adóalany nevében, a 262. cikk (1) bekezdésében említett adatokat minden egyes ügyletre vonatkozóan továbbítani kell legkésőbb 5 napon belül azt követően, hogy a számlát kiállítják, vagy ki kellett volna állítani.

(2) Azoknak az adóalanyoknak, amelyek részére a 262. cikk (1) bekezdésének b) és d) pontjában említett ügyletekre vonatkozó számlát kell kiállítani, a 262. cikk (1) bekezdésében említett adatokat minden egyes ügyletre vonatkozóan továbbítaniuk kell legkésőbb a számla kézhezvételétől számított 5 napon belül. A tagállamok rendelkezhetnek az ilyen ügyletekre vonatkozó adatok továbbításáról, amennyiben az a személy, akinek a számára a számlát ki kell állítani, nem kapta meg azt időben.

(3) Az (1) és (2) bekezdésben említett adatokat az adóalanyak vagy az adott adóalany nevében eljáró harmadik félnek kell továbbítani. A tagállamok gondoskodnak az ilyen adatok benyújtásához szükséges elektronikus eszközökről.

A tagállamok lehetővé teszik azon adatok továbbítását, amelyek megfelelnek az elektronikus számlázásra vonatkozó európai szabványnak és a 2014/55/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv szerinti szintaxislistának.

(4) Az (1) és (2) bekezdésben említett adatok szolgáltatására szolgáló közös elektronikus üzenetet a 904/2010/EU rendelet 58. cikkének (2) bekezdésében előírt eljárással összhangban kell meghatározni.”

11. A 264. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„264. cikk

A 263. cikkel összhangban továbbított adatok a következő elemek mindegyikét tartalmazzák:

- a) a 138. cikk (1) bekezdésének megfelelően teljesített termékértékesítések, valamint az olyan termékek értékesítése és szolgáltatások nyújtása esetében, amelyek nem héamentesek abban a tagállamban, ahol az ügylet adóköteles, és amelyek után a 194., 195., 196. és 197. cikk értelmében a termék beszerzője vagy a szolgáltatás igénybevevője köteles megfizetni az adót, a 226. cikk 1–4., 6., 7., 8., 11., 16., 17., és adott esetben 11a. pontjában említett információk;
- b) a 138. cikk (2) bekezdésének c) pontjával összhangban teljesített továbbítások tekintetében a 226. cikk 1–4., 6., 7., 8., 11. és 16. pontjában említett információk;

- c) a 20. cikknek megfelelően teljesített Közösségen belüli termékbeszerzések és a 22. cikk szerint annak minősülő ügyletek esetében a 226. cikk 1–4., 6., 7., 8., 9., 10., 11., 16. és 17. pontjában említett információk;
- d) a 21. cikk értelmében Közösségen belüli termékbeszerzésnek minősülő ügyletek esetében a 226. cikk 1–4., 6., 7., 8., 9., 10., 11. és 16. pontjában említett információk;
- e) az olyan termékek beszerzése és szolgáltatások igénybevétele esetében, amelyek nem héamentesek abban a tagállamban, ahol az ügylet adóköteles, és amelyek után a 194., 195., 196., 197. vagy 204. cikk értelmében a termék beszerzője vagy a szolgáltatás igénybevevője köteles megfizetni az adót, a 226. cikk 1–4., 6., 7., 8., 9., 10., 16., 17., és adott esetben 15. pontjában említett információk.”

12. [törölve]

13. [törölve]

14. [törölve]

15. [törölve]

16. A 265., 266., 267., 268., 269., 270. és 271. cikket el kell hagyni.
17. A XI. cím 6. fejezete a következő 2. szakasszal egészül ki:

„2. szakasz

A termékek és szolgáltatások valamely tagállam területén megvalósuló vélelmezett használatára, valamint adóalanyok közötti értékesítésére vonatkozó digitális adatszolgáltatási követelmények

271a. cikk

(1) A tagállamok előírhatják, hogy a területükön letelepedett vagy héaazonosító számmal rendelkező adóalanyok elektronikus úton küldjék meg adóhatóságaiknak a területükön saját maguk vagy más adóalanyok részére teljesített, a 262. cikkben említettektől eltérő termékek értékesítésére és szolgáltatások nyújtására vonatkozó adatokat.

(2) A tagállamok előírhatják, hogy a területükön letelepedett vagy héaazonosító számmal rendelkező adóalanyok elektronikus úton küldjék meg adóhatóságaiknak a területükön saját maguk vagy más adóalanyok által részükre teljesített, a 262. cikkben említettektől eltérő termékek értékesítésére és szolgáltatások nyújtására vonatkozó adatokat.

271b. cikk

(1) Amennyiben egy tagállam előírja a 271a. cikk (1) bekezdése szerinti adatok megküldését, a számla kiállítására kötelezett adóalany vagy az adóalany nevében eljáró harmadik fél köteles minden egyes ügyletre vonatkozóan akkor továbbítani az adatokat, amikor a számlát kiállítják vagy ki kellett volna állítani.

Amennyiben a számlát a termék beszerzője vagy a szolgáltatás igénybevevője állítja ki a számla kiállítására kötelezett adóalany nevében, a 271a. cikk (1) bekezdésében említett adatokat minden egyes ügyletre vonatkozóan legkésőbb 5 napon belül azt követően kell továbbítani, hogy a számlát kiállítják, vagy ki kellett volna állítani.

(2) Ha valamely tagállam előírja a 271a. cikk (2) bekezdése szerinti adatok megküldését, az adóalanyok, amelynek részére számlát állítottak ki, vagy az adóalany nevében eljáró harmadik félnek az adatokat minden egyes ügyletre vonatkozóan legkésőbb a számla kézhezvételétől számított 5 napon belül továbbítani kell. A tagállamok rendelkezhetnek az ilyen ügyletekre vonatkozó adatok továbbításáról, amennyiben az a személy, akinek a számára a számlát ki kell állítani, nem kapta meg azt kellő időben.

(3) A tagállamok lehetővé teszik az olyan elektronikus számlák adatainak továbbítását, amelyek megfelelnek az elektronikus számlázásra vonatkozó európai szabványnak és a 2014/55/EU irányelv szerinti szintaxislistának.

A tagállamok engedélyezhetik az elektronikus számlák adatainak az elektronikus számlázásra vonatkozó európai szabványtól és a 2014/55/EU irányelv szerinti szintaxislistától eltérő adatformátumok használatával történő továbbítását, amennyiben ezek az egyéb adatformátumok biztosítják az elektronikus számlázásra vonatkozó európai szabvánnyal való interoperabilitást.

(4) A 271a. cikk szerinti adatok továbbítását előíró tagállamok e kötelezettség hatályát az adóalanyok bizonyos kategóriáira vagy bizonyos ügylettípusokra korlátozhatják. A tagállamok meghatározzák a továbbítandó adatokat is.

271c. cikk

A Bizottság legkésőbb 2033. március 31-ig a tagállamok által szolgáltatott információk alapján időközi értékelő jelentést nyújt be a Tanácsnak a 3. fejezetben meghatározott elektronikus számlázás és az e fejezetben meghatározott, Unión belüli és belföldi digitális adatszolgáltatási követelmények működéséről. E jelentésben a Bizottság:

- értékeli, hogy az intézkedések milyen hatást gyakorolnak a héabeszedés hatékonyságára és a héabevétel-kiesés csökkentésére, az adóhatóság által végzett ellenőrzések számára, valamint az adminisztratív terhek csökkentésére és az adóalanyok költségmegtakarítására,
- értékeli, hogy a tagállamok számára a 262. cikk (1) bekezdésének második albekezdésében kínált lehetőség milyen hatást gyakorol a más tagállamokbeli héacsalásra és a központi VIES működésére,
- értékeli az intézkedések végrehajtásából eredő technikai problémákat, például a számlák és az adatok továbbításával kapcsolatos hibákat, késedelmeket és mulasztásokat,
- számba veszi a tagállamok által bevezetett és az adófizetők számára adminisztratív terheik enyhítése érdekében rendelkezésre bocsátott intézkedéseket és szolgáltatásokat,

- számba veszi a lehetséges új technológiai fejlesztéseket az elektronikus számlázás és a digitális adatszolgáltatás területén,
- ennek megfelelően értékeli a további intézkedések szükségességét, és szükség esetén megfelelő jogalkotási javaslatot tesz ezen intézkedésekre vonatkozóan.

18. A 273. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„273. cikk

A tagállamok megállapíthatnak más kötelezettségeket is, amelyeket szükségesnek ítélnék a hía pontos beszede és az adócsalás megakadályozása érdekében, arra a követelményre is figyelemmel, hogy az adóalanyok által teljesített belföldi és tagállamok közötti ügyleteket egyenlő bánásmódban kell részesíteni, és feltéve hogy az ilyen kötelezettségek nem támasztanak a tagállamok közötti kereskedelemben a határátlépéssel összefüggő alaki követelményeket.

Az első bekezdésben említett lehetőséget nem lehet a 3. fejezetben meghatározott kötelezettségeket meghaladó további számlázási kötelezettségek előírására, sem pedig a híaazonosító számmal rendelkező adóalanyok közötti, Unión belüli termékértékesítések és szolgáltatásnyújtások, illetve termékbeszerzések és szolgáltatások igénybevétele tekintetében a XI. cím 6. fejezetében meghatározottakon felüli további új általános, ügyletalapú adatszolgáltatási kötelezettségek bevezetésére felhasználni. Mindazonáltal a tagállamok előírhatják az adóalanyok számára, hogy a héabevallás elkészítéséhez szükséges adatszolgáltatás vagy audit céljából tárolják az ügyleteikre vonatkozó adatokat. Azok a tagállamok, amelyek 2024. január 1-jén általános ügyletalapú adatszolgáltatási kötelezettséggel rendelkeztek a 262. cikkben említettektől eltérő termékek értékesítése és szolgáltatások nyújtása tekintetében, fenntarthatják ezeket az adatszolgáltatási kötelezettségeket mindaddig, amíg nem vezetnek be a XI. cím 6. fejezetének 2. szakaszában meghatározott követelményeknek megfelelő, a termékértékesítésekre és szolgáltatásnyújtásokra vonatkozó digitális és valós idejű adatszolgáltatási rendszert.

Azok a tagállamok, amelyek 2024. január 1-jén általános ügyletalapú adatszolgáltatási kötelezettséggel rendelkeztek a 262. cikkben említettektől eltérő termékek beszerzése és szolgáltatások igénybevétele tekintetében, fenntarthatják ezeket az adatszolgáltatási kötelezettségeket mindaddig, amíg nem vezetnek be a XI. cím 6. fejezetének 2. szakaszában meghatározott követelményeknek megfelelő, a termékbeszerzésekre és szolgáltatások igénybevételére vonatkozó digitális és valós idejű adatszolgáltatási rendszert.

A tagállamok fenntarthatják azt a követelményt, hogy az adóalanyok a héabevallás elkészítése vagy audit céljára szükséges adatszolgáltatás céljából megőrizték az ügyleteikre vonatkozó adatokat.

A tagállamok a XI. cím 6. fejezetében meghatározott adatszolgáltatási kötelezettségek hatálya alá nem tartozó ügyletekre is előírhatnak adatszolgáltatási kötelezettségeket.”

5. cikk

Átültetés

(0) A tagállamok az ezen irányelv 0. cikkének (1) és (2) bekezdésére vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket [*HL: kérjük, illessze be ezen irányelv hatálybalépésének időpontját*]-tól/-től alkalmazhatják. Erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(1) A tagállamok legkésőbb 2026. december 31-ig elfogadják és kihirdetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ezen irányelv 1. cikkének megfeleljenek. Erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

A tagállamok ezeket a rendelkezéseket 2027. január 1-jétől alkalmazzák.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok legkésőbb 2028. június 30-ig elfogadják és kihirdetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ezen irányelv 2. cikkének megfeleljenek.

A tagállamok ezeket a rendelkezéseket 2028. július 1-jétől alkalmazzák.

A második albekezdéstől eltérve, a tagállamok legkorábban 2028. július 1-jétől és legkésőbb 2030. január 1-jétől alkalmazzák azokat a rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ezen irányelv 2. cikke (3) bekezdésének megfeleljenek.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(3) A tagállamok legkésőbb 2029. június 30-ig elfogadják és kihirdetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ezen irányelv 3. cikkének megfeleljenek.

A tagállamok ezeket a rendelkezéseket 2029. január 1-jétől alkalmazzák.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(4) A tagállamok legkésőbb 2030. június 30-ig elfogadják és kihirdetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ezen irányelv 4. cikkének megfeleljenek.

A tagállamok ezeket a rendelkezéseket 2030. július 1-jétől alkalmazzák.

Azok a tagállamok azonban, amelyek 2024. január 1-jén belföldi digitális valós idejű ügyletalapú adatszolgáltatási kötelezettséggel rendelkeznek, vagy a 395. cikk alapján 2024. január 1. előtt engedélyt kaptak ilyen kötelezettség bevezetésére, – vagy amennyiben ilyen engedélyre nem volt szükség, 2024. január 1-je előtt ilyen belföldi digitális valós idejű ügyletalapú adatszolgáltatási kötelezettség bevezetését előíró nemzeti jogszabályt fogadtak el –, 2035. januárig alkalmazzák a 4. cikk (3) bekezdésének a 218. cikkhez kapcsolódó rendelkezéseit és a 4. cikk 17. pontjának a 271a. és 271b. cikkhez kapcsolódó rendelkezéseit a belföldi elektronikus számlázás és adatszolgáltatás tekintetében. Ha a 271c. cikkben említett értékelés hiányosságokat tár fel, a Bizottság értékeli, hogy szükség van-e további intézkedésekre, és szükség esetén megfelelő javaslatot tesz e határidőnek a hiányosságok orvoslásáig történő elhalasztása céljából.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(5) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguknak azokat a főbb rendelkezéseit, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

6. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

7. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Brüsszelben,

a Tanács részéről

az elnök
